

Ožujak / Travanj 2020

Svezak 102, Broj 2

Glasnik Kristovog Kraljevstva

Obilježavanje Smrti Našeg Gospodina

Veliko Izbavljenje • Šimun Cirenac

Šest Suđenja, Jedna Noć • Prijepori oko Spomen Večere

Proročanstva koja su se Ispunila Tijekom Isusove Posljednje noći i

Raspeća • Jedinствена Razmišljanja • Uđi u Odaje Svoje

Glasnik

Kristovog Kraljevstva

Ovaj časopis svake godine donosi mnoge stranice duhovnog štiva s raznim biblijskim temama. Svaki broj također navodi listu mnogih Biblijskih kongresa i konferencija na kojima ćeš naći Kršćansko zajedništvo. U svakom broju imamo i rubrike Vijesti i Pogledi na svijet (tekući događaji), Danas u Proročanstvu, i informacije o djelovanju Pastoralnog Biblijskog instituta. Pastoralni Biblijski institut objavljuje ovaj časopis dvomjesečno.

Informacije za kontakt

Pastoralni Biblijski Institut
P.O. Box 3274
Bremerton, WA 98310
ThePBI@comcast.net
www.HeraldMag.org

Dopisnici

102 Broad Street
Chesham, Bucks, HP5 3ED
Engleska

Berejski Biblijski institut
P.O. Box 402
Rosanna, Victoria 3084
Australija

Urednički odbor

Urednički odbor od petorice koji nadgleda ovaj časopis, od kojih najmanje tri odobravaju objavljivanje svakog članka koji se pojavljuje na stranicama ovog časopisa. Premda su odgovorni za svaki objavljeni članak, odbor ne jamči za svaki izraz koji se u njima nalazi. Sadašnji urednici su: Len Griehs, Ernie Kuenzli, James Parkinson, David Rice, i Tom Ruggirello.

Odbor i urednici slažu se da vrijednost ovog časopisa ovisi o tome da li su suradnici bili slobodni izraziti svoje misli, pod uvjetom da su općenito u skladu sa karakterom i svrhom naše povelje za širenje Biblijskih istina. Godišnja pretplata na ovaj časopis diljem svijeta je 50 HRK, ili besplatno na pisani zahtjev.

Ovaj časopis i njegova misija

Ovlašten poveljom 1918, Pastoralni Biblijski institut, Inc., bio je osnovan za promicanje Kršćanske spoznaje. Njegov časopis, Glasnik Kristovog Kraljevstva, čvrsto zastupa jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada općenito odbačen — otkupljenje kroz dragocjenu krv (1 Pet. 1:19). „čovjeka Krista Isusa, koji sebe dade kao otkup [odgovarajuća cijena, zamjena] za sve“ (1 Tim. 2:6). Gradeći na ovom sigurnom temelju zlatom, srebrom, i dragim kamenjem Riječi Božje (1 Kor. 3:11-15, 2 Pet. 1:5-11) njegova je daljnja misija „otkrivati svima kako se ostvaruje otajstvo od vjekova sakriveno u Bogu koji je sve stvorio, a sada se po Crkvi objavljuje Poglavarstvima i Vlastima na nebu mnogolika Božja mudrost“ (Efež. 3:5-10).

Oslobođen je utjecaja bilo koje partije, sekte ili ljudskih učenja, dok sve više i više nastoji dovesti svaki svoj iskaz u najveću podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Bibliji. Slobodan je dakle objaviti odvažno sve što je Gospodin izrekao — u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je dana da razumijemo. Njegov stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer znamo s čime je to potvrđeno, naime sa sigurnim Božjim obećanjima. Smatramo ga nečim pouzdanim što se može koristiti u njegovoj službi; stoga naše odluke u odnosu na ono što se može ili ne može pojaviti na njegovim stranicama moraju biti u skladu s našom prosudbom njegove volje, učenjima njegove Riječi, za izgrađivanje njegovog naroda u milosti i spoznaji. Mi ne samo da pozivamo, mi potičemo naše čitatelje da dokažu sve njegove iskaze sa nepogrešivom Riječi, na koju se stalno pozivamo kako bi olakšali takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči

DA JE CRKVA „HRAM“ ŽIVOG BOGA — njegova „građevina“ čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba — od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen“ ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu (1 Kor. 3:16,17, Ef. 2:20-22, 1 Moj. 28:14, Gal. 3:29).

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja“, „izabranog i dragocjenog“ bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija (Otkr. 15:5-8).

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve“ i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet“ u određeno vrijeme (Hebr. 2:9, Ivan 1:9, 1 Tim. 2:5,6).

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest“, biti „sudionikom božanske prirode“, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici (1 Ivan 3:2, Ivan 17:24, Rim. 8:17, 2 Pet. 1:4).

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu (Ef. 4:12, Mat. 24:14, Otkr. 1:6, 20:6).

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim — vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve — dok će svi nepopravljivi biti zauvijek uništeni (Djela 3:19-23, Iza. 35).

U Početku

Obilježavanje smrti našeg Gospodina jedna je od dva obreda koja je Isus zapovijedio svojim učenicima, drugi je krštenje. Kada svake godine razmatramo posebne kušnje i

ispite kroz koje je Isus prošao tijekom zadnjeg tjedna svog života, to bi nam trebalo pomoći da se ponovno predamo njegovoj službi i obnoviti naše opredjeljenje da ga slijedimo.

“Veliko Izbavljenje” razmatra uvođenje Pashe djeci Izraelovoj u Egiptu. Taj naraštaj nije zadržao duh prve Pashe, i izuzev Levita i dvojice vjernih uhoda, posljedično tome nisu ušli u Obećanu Zemlju. Mi koji smo se predali Kristovoj stvari trebali bi osjetiti obnovljeno posvećenje svake godine kada obilježavamo Isusovu smrt.

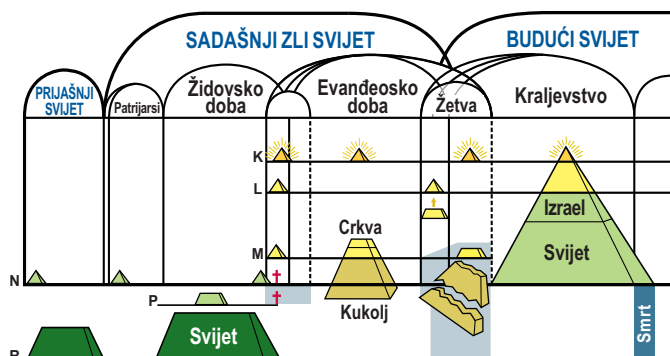
“Šimun Cirenac” razmatra događaj kojeg su zabilježila tri pisca Evanđelja u kojemu je taj pojedinac bio pozvan iz mnoštva da pomogne Isusu nositi križ do Golgote. Autor stavlja izazov pred nas sa tri pitanja povezana sa nošenjem križa naše braće, i kako im možemo najbolje pomoći na njihovom Kršćanskom životnom putu.

“Šest Suđenja, Jedna Noć” ispituje nezakonitost različitih suđenja kroz koja je Isus prošao posljednje noći svog života. Tri Židovska suđenja i tri Rimski suđenja nisu slijedila prihvaćenu proceduru ne bi li ustanovili da je Isus odgovoran pa da ga osude na smrt. Na kraju, Pilat je jedino iz straha da ne bude označen izdajnikom Cara bio potaknut dopustiti raspeće.

“Prijeperi oko Spomen Večere” razmatra kruh i čašu, i što nam oni znače kada ih uzimamo tijekom Spomen Večere. Isus je rekao “činite ovo meni na spomen.”

SLIKOVNI PRIKAZ VJEKOVA

Od izgubljenog do ponovno uspostavljenog Raja

Obilježavanje Smrti Našeg Gospodina Ožujak / Travanj 2020 Svezak 102, Broj 2

- 4 Veliko Izbavljenje
- 8 Šimun Cirenac
- 11 Šest Suđenja, Jedna Noć
- 17 Prijeperi oko Spomen Večere
- 21 Proročanstva koja su se Ispunila Tijekom Isusove Posljednje noći i Raspeća
- 22 Jedinstvena Razmišljanja
- 26 Uđi u Odaje Svoje

Pavao je to proširio sa raspravom o našem zajedničkom sudjelovanju. Autor razmatra pogrešno shvaćanje koje proizlazi iz pogreške u prijevodu, i daje neke sugestije što se tiče naših vlastitih patnji zbog Krista.

“Jedinstvena Razmišljanja” govori o tome kako je noć Spomen Večere drugačija od svake druge noći u godini, i kako bi nas to trebalo potaknuti da usmjerimo naše misli na patnje i vjernost žrtve našeg Gospodina. Osobna perspektiva opisane Isusove patnje u komercijalnom filmu, Kristova Pasija, daje vizualno pojačanje posljednje noći našeg Gospodina.

“Uđi u Odaje Svoje,” uređena verzija članka iz Glasnika Kristovog Kraljevstva iz 1928, iz broja koji je izašao isto u vrijeme Spomen Večere, razmišljanje je o riječima iz Izaije 26:20, “Hajde, narode moj, uđi u sobe i vrata za sobom zatvori. Sakrij se časkom dok jarost ne prođe.”

Direktori Pastoralnog Biblijskog Instituta i Urednici Glasnika Kristovog Kraljevstva mole se za blagoslovljenu Spomen Večeru za sve naše čitatelje, i za sve one koji drže dragom “otkupninu za sve.”

Veliko Izbavljenje

„Taj dan neka vam bude spomen-dan. Slavite ga kao blagdan u čast Jahvi. Svetkujte ga po trajnoj uredbi od koljena do koljena” (2. Mojsijeva 12:14 JB).

Vrijeme je došlo. Vapaj Božje djece dopro je do Njegovih ušiju i bilo je vrijeme za promjenu. Bilo je to vrijeme da Izraelska nacija bude izbavljena iz Egipatskog ropstva, robovanja i tlačenja.

To je postalo stvarnost kada je Bog poslao seriju pošasti na zemlju Egipatsku vrhunac čega je bila smrt prvorođenih. Izraelska je nacija bila pošteđena žrtvovanjem janjeta bez mane i škropljenjem njegove krvi na dovratnike prije nego je prošao anđeo smrti.

Žrtva janjeta postalo je svetim danom za Hebreje, kojeg su se trebali sjećati i slaviti ga u budućim naraštajima. Zamislite radost u srcu svakog Izraelca, kada su bili oslobođeni od vlasti Faraona, i bili vođeni od Boga punog ljubavi. Čak i ako ta radost nije trajala jako dugo, i uskoro nakon njihovog izbavljenja oni su mrmljali i gundali, oni su mogli vidjeti razliku biti pod Faraonovom vlašću i Božjom punom ljubavi skrbi.

Ta je proslava Pashe bila prenašana s naraštaja na naraštaj, ali kako je vrijeme prolazilo postala je samo priča, povijest bez ikakvih osobnih osjećaja. Ne samo da bi Izraelci zaboravili na svoje izbavljenje iz Egipta, nego bi oni s vremena na vrijeme zaboravili i svog Boga, kao što je mnogo puta spomenuto u knjizi Sudaca. “Ostaviše Jahvu, Boga otaca svojih, koji ih je izveo iz zemlje egipatske, i podoše za drugim bogovima između bogova okolnih naroda. Klanjahu im se, razgnjeviše Jahvu” (Suci 2:12).

Djeca su bila rođena u Obećanoj Zemlji, toj plodnoj zemlji punoj mlijeka i meda, u slobodi i miru. Kada se ima puno, neki izgube svoje cijenjenje za ono što imaju, i zaborave brojati svoje blagoslove. Kako je vrijeme prolazilo, za djecu Izraelovu je postalo težim sjetiti se kako su njihovi roditelji “stenjali u ropstvu. Vapili su, a njihov vapaj za pomoć sred ropstva uzlazio je k Bogu” (2. Mojsijeva 2:23). Mnogo puta bi Ga zaboravili sve dok stvari ne bi postale jako loše, tada bi se sjetili svog Boga i pokajali, i On bi im opet pomogao. To se je ponavljalo mnogo puta.

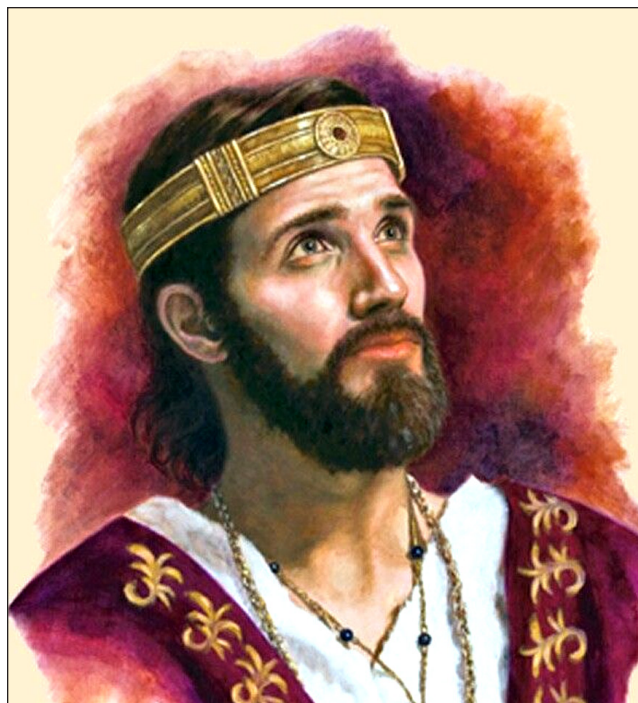
Kada je razdoblje kraljeva dolazilo kraju, i nakon mnogih razdoblja neposlušnosti i oporavka i pod lošim i dobrim kraljevima, Kralj Jošija je održao veliku reformu. Kralj Jošija podsjetio je narod na velikog Boga koji je

izbavio njihove pretke iz Egipta i stalno se brinuo za njih. Mi čitamo o tom probuđenju u 2. Kraljevima 23:22, “Takva se Pasha nije svetkovala od vremena sudaca koji su sudili Izraelu i za sve vrijeme kraljeva izraelskih i judejskih.” Što se tiče Kralja Jošije mi čitamo, “Nije bilo prije njega takva kralja koji se obratio Jahvi svim srcem svojim, svom dušom svojom i svom snagom svojom, u svemu vjeran Zakonu Mojsijevu, a ni poslije njega nije mu bilo ravna” (2. Kraljevima 23:25).

Ponekada bi smo mogli početi gubiti nadu kada vidimo da mlađi naraštaj izgleda kao da se ne drži standarda Istine tako uzvišeno kao njihovi roditelji, ili da nisu tako revni kao oni prije njih. Međutim, iz primjera Kralja Jošije mi vidimo da nikada nije prekasno. Bog će podići predstavnike da nastave s Njegovim namjerama.

Isus kao Veće Janje

Ipak, naciji Izrael nije trebalo dugo da opet zaboravi svoje izbavljenje, Pashu, i Božje zapovijedi. Više od 600 godina kasnije, Bog je poslao Svog jedinog sina da ponovno pozove naciju na pokajanje i da predstavi Isusa kao veće Pashalno janje. Iste noći kada je Isus slavio svo-

Kralj Jošija, prasluka našeg Gospodina Isusa

ju četvrtu Pashu s učenicima, on je ustanovio posljednju večeru, govoreći, "Ovo činite meni na spomen" (Luka 22:19).

Ivan je proglasio Isusa za Janje Božje koje uzima grijeh svijeta (Ivan 1:29). Premda Pashalno janje nije bilo prineseno zbog grijeha, Isusova je smrt bila predočena sa tim janjetom. Slično kao i u zemlji Egipatskoj, vrijeme je došlo za Njegov narod da bude uistinu oslobođen iz ropstva grijehu i smrti i oni koji budu čuli Njegove riječi i poslušali ih neće doći na sud, nego će preći iz smrti u život (Ivan 5:24).

Zamislite radost koja je došla u srce svakog pravog Izraelca koji je prihvatio dragocjenu krv janjeta koja donosi opravdanje i konačno izbavljenje. Konačno ljudi mogu biti slobodni. Ne postoji ništa u ovom svijetu što bi ih zadržalo, ništa što bi ih okrenulo od onoga koji im je dao novi život.

Ovdje smo svjedoci istog obrasca koji se je dogodio s nacijom Izrael. Naraštaj koji je bio osobno dirnut Isusovim životom, pun revnosti i oduševljenja za Riječ Božju i koji su propovijedali Evanđelje unatoč bilo kakovom protivljenju, slijedili su naraštaji koji su izgubili dodir s tim osobnim iskustvom, i njihova je vjera postala samo tradicijom. To se je počelo događati "dok su ljudi [apostoli i rani vjernici] spavali" (Matej 13:25), kada je duhovna pospanost našla svoj put među kasnije naraštaje vjernika (1. Korinćanima 11:30).

Bog je podignuo mnoge reformatore da izliječe Kršćanski sistem, međutim istinu se nije moglo jasno vidjeti sve dok nije počela žetva na kraju Evandeoskog Doba. Baš kao što je Bog podignuo Jošiju u Izraelu, On je podigao glasnika da iznese pravo značenje vjere, da podigne standard Krista, da ohrabri Božji narod da piju iz čaše u prototipu i da jedu beskvasni kruh, i da umiru svakodnevno kao živa žrtva (Rimljanima 12:1). Poruka Istine postala je toliko snažnom da je svako srce taknuto njome nastavilo živjeti ju i širiti radosne vijesti o dobru.

Načela Spomen Večere

Kako se približavamo kraju Kršćanskog Doba, opet se moramo čuvati od nedostatka revnosti za Božje norme i načela. Mi moramo izvući pouke od Izraela i osobno ih primjeniti u našim životima. Kako se približavamo vremenu u godini kada slavimo i obilježavamo veliko izbavljenje od grijeha i smrti koje nam je donio naš Otkupitelj, moramo preispitati sami sebe.

- Da li se osjećamo bliže i još više sjedinjeniji s našim Gospodinom i njegovim narodom svake godine, ili nam je proslava Spomen Večere godinu za godinom postala više nekom tradicijom?

Bog je podigao reformatore (Luter i Zvingli ovdje).

- Dok nastavljamo žrtvovati našu opravdanu ljudsku prirodu, cijenimo li još više žrtvu našeg Gospodina i njegov poziv da ga slijedimo?

- Razmišljamo li o tome kako nas je Stvoritelj izbavio iz ropstva grijeha, i kako smo prođeni kroz krv većeg janjeta? "Mi znamo da smo iz smrti prešli u život jer ljubimo braću" (1. Ivanova 3:14).

Držanje Pashe za Židove je bila zapovijed koju nisu smjeli prekršiti. Postojala su samo dva razloga zašto se je osoba mogla uzdržati se držati ju u određeno vrijeme: ako su bili nečisti zbog diranja mrtvog tijela, ili ako su bili na daljem putu (4. Mojsijeva 9:10). Čak i tada, oni su je trebali održati mjesec dana kasnije. "Onaj koji je čist a ne bude na putovanju pa ipak propusti proslaviti Pashu, neka se iskorijeni iz svoga naroda. Budući da nije prinio Jahvi žrtve u njezino vrijeme, takav neka snosi svoju krivnju" (4. Mojsijeva 9:13).

Pavao kaže da mi moramo pokazati tu istu marljivost u držanju Obilježavanja smrti našeg Gospodina (1. Korinćanima 11:28-30). Osim krštenja, Spomen Večera je jedini događaj iz Isusovog života za kojeg nam je zapovjedio da ga se sjećamo. "Vi ste već očišćeni po riječi koju sam vam zborio" (Ivan 15:3). Pastor Russell je napisao, "Čak i kada je pojedinac u takvim okolnostima da se nikako ne može sastati s drugima, mi sugeriramo da njegova vjera ode s dovoljnom snagom k Gospodinu potražujući obećanje - što se tiče Gospodina i sebe kao dvojice. Mi savjetujemo da takvoj neizbježnoj izolaciji ne bi trebalo dopustiti da spriječi bilo koga od godišnje proslave velike žrtve za grijeh" (Novo Stvorenje, stranica 475).

Trebalo bi napomenuti da je to samo simbol onoga što mi osjećamo i živimo u našoj životnoj svakodnevi. Što više prepoznamo naše nedostatke, tim više ćemo sh-

vatiti važnost Isusove žrtve za nas i koliko mnogo trebamo Njegovu pomoć dok smo na putu. To je ono što bi Spomen Večera trebala značiti za nas - da zastanemo od naše poslovne svakodnevice, od naše svakodnevne rutine, i da razmišljamo o svom predanju. Mi ne bi trebali dozvoliti svakodnevnoj životnoj rutini da zasjeni veći smisao našeg života. Mi moramo shvatiti da bez smrti tog janjeta u prototipu, bez žrtve našeg Gospodina Isusa, mi ne bismo imali nikakve nade u ovom svijetu punom nevolje. Kroz njega, međutim, mi možemo ući u "Svetinju po krvi Isusovoj - put nov i živ što nam ga On otvori kroz zavjesu, to jest svoje tijelo" (Hebrejima 10:19,20). Mi trebamo shvatiti kako je smrt našeg Gospodina promijenila pravac naših života.

Kada se sjećamo i obilježavamo ono što je naš Gospodin učinio za nas, prirodno je da želimo pokazati naše cijenjenje za to uključujući se u životni stil kojeg je on slijedio. "I za sve umrije da oni koji žive ne žive više sebi, nego onomu koji za njih umrije i uskrsnu" (2. Korinćanima 5:15). "Tada Isus reče svojim učenicima: "Hoće li tko za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme svoj križ i neka ide za mnom" (Matej 16:24).

Poziv na Promjenu

Ustanova Paashe kod Židova je pokrenula veliku promjenu. Nacija će se premjestiti iz života u ropstvu, u kojemu su njihovi životi bili ovisili o radu za tuđe carstvo, u život služenja pravom i živom Bogu. Oni će ostaviti sve iza sebe. Biti će opskrbljeni sa svim sve dotle dok ostaju vjernima u svom predanju Njemu i poslušni Njegovim zapovjedima.

Mi imamo sličan poziv. Mi smo pozvani napustiti ljudske nade, ambicije, i privremene užitke (Psalam 45:10). Poput Pavla, mi moramo shvatiti da: "što mi god [zemaljske stvari] bijaše dobitak, to poradi Krista smatram gubitkom. Štoviše, čak sve gubitkom smatram zbog onoga najizvršnijeg, zbog spoznanja Isusa Krista, Gospodina mojega, radi kojega sve izgubih i otpadom smatram: da Krista steknem" (Filipljanima 3:7,8). Mi smo pozvani biti strancima i pridošlicama koji traže drugi dom, nebeski grad (Hebrejima 13:14; 12:22). Petar nas podsjeća: "Ljubljeni, opominjem vas kao došljake i putnike, da se uzdržite od tjelesnih želja, koje vojuju na dušu" (1. Petrova 2:11).

Jehova Bog je poučio i ispitao naciju Izrael. Njihovo putovanje pustinjom vidjelo je mnoge promašaje. Međutim tek nakon što su izuzev od dvojice od generacija koje su napustile Egipat umrli u pustinji, nacija je ušla u Obećanu Zemlju. Četrdest godina bilo je dovoljno za naciju da bude isprobana i spremna da uđe u zemlju

obećanu Abrahamu. Slično tome, Crkva će proći kroz pustinju iskustva i na koncu stići u Obećanu Zemlju. "Ne gubite dakle pouzdanja! Pripada mu velika plaća!" (Hebrejima 10:35).

Sada, na kraju Evandeoskog Doba, jesmo li spremni ući u Obećanu Zemlju? Jesmo li Mu prihvatljivi i da li osjećamo Njegovo priznanje u našim životima? Živimo li stvarnu Pashalnu gozbu? Umiremo li svakodnevno, slijedeći primjer njegovog puta?

Isus je pitao svoje učenike: "Možete li piti čašu koju ću ja piti?" (Matej 20:22). Bez ikakvog oklijevanja oni su odgovorili, "Možemo." Slično tome, kada smo mi vidjeli njegovu dobrotu prema nama, i mi smo odgovorili, "Da, mi možemo piti." Apostoli teško da su znali što očekivati, ali je njihova odlučnost i želja kroz snagu svetog Duha bila biti vjernima do kraja. Njihov je primjer detaljno opisan za nas u Božjoj Riječi. Slično tome, što Mu se više približavamo, tim više se može činiti da put postaje teži. Oduprimo se Sotoninim napadima i iskušenjima.

Obnovimo naše zavjete posvećenja, radimo na našem spasenju sa strahom i drhtanjem (Filipljanima 2:12). Očistimo sve što je i nalik grijehu u našim životima i budimo sveti kao što je On svet (1. Petrova 1:16). Budimo primjeri i dobri Kristovi izaslanici u ovom svijetu. Imajmo uvijek na umu riječi našeg Gospodina i Apostola.

Petar nas je podsjetio da smo mi stranci.

Izraelci u pustinji

“Ovo vam kazah, da u meni mir imate. U svijetu ćete imati nevolju; ali ne bojte se, jer ja nadvladah svijet” (Ivan 16:33). “Dječice moja! ovo vam pišem da ne griješite; i ako ko sagriješi, imamo zastupnika kod oca, Isusa Krista pravednika” (1. Ivanova 2:1).

Kako se naši zemaljski život bliže svom kraju, budi-

mo spremni reći zajedno s Apostolom: “Dobar sam boj vojevao, trku svršio, vjeru očuvao” (2. Timoteju 4:7). Podignimo zajedno naše glasove i recimo sa našim ljubljenim Apostolom Petrom, “Gospode! kome ćemo ići? Ti imaš riječi vječnoga života” (Ivan 6:68).

— *Jon Bivol*

Šimun Cirenac

„Dok su izlazili, namjeriše se na čovjeka iz Cirene po imenu Simona. Njega natjeraše, da mu ponese križ” (Matej 27:32 Šarić).

Ovaj mali detalj iskustva raspeća našeg Gospodina - kada Šimun Cirenac nosi Isusov križ — vodi do pitanja, “Zašto je taj događaj bio zabilježen u tri Evanđelja?” Mi ovdje sugeriramo nekoliko pouka koje dolaze iz razmišljanja o tom događaju.

Svi su pisci skloni uključiti ili isključiti činjenice oko njihove priče već prema svojoj perspektivi. Činjenice su spomenute ako one osnažuju priču u autorovim očima. Na primjer, bilo da je dan bio sunčan ili kišovito samo je spomenuto ako je važan čimbenik za opisane događaje. Tri pisca Evanđelja smatrali su prikladnim zabilježiti da se je Isusu pomoglo nositi njegov križ. Što Matej, Marko i Luka žele da mi naučimo iz tog detalja?

Iz samo jednog retka u svakom od tih Evanđelja, rečeno nam je da su čovjeka po imenu Šimun, koji je porijeklom bio iz Cirene (današnje Libije), vojnici prisilili nositi Isusov križ dio puta do Kalvarije. Očigledno je da objašnjenje ovog događaja na trebamo tražiti uz duž doktrinarnih pitanja kao što Ivan oštro kaže, “I noseći svoj križ [Isus], uzišao je” (Ivan 19:17). Teološki, mi razumijemo da je Isus sam “tuge naše ponio i patnje naše nosio” (Izaija 53:4). Postupci Šimuna Cirenca nemaju nikakve veze sa žrtvenim prinošenjem našeg Gospodina. Prema tome, iz koje perspektive Matej, Marko i Luka pišu?

Kada je Isus ušao u Jeruzalem po posljednji puta, on je bio ušao u novu fazu svoje službe. Njegovo prethodno djelo objavljivanja kraljevstva Izraelskoj naciji bilo je ostvareno. Sada je njegova služba bila usredotočena na pripremiti njegove sljedbenike na dugo razdoblje njegove odsutnosti. Mnoga od Isusovih učenja i iskustava imali su širu primjenu nego samo na neposrednu sadašnjost. Ona su unaprijed ukazala na Evanđeosko Doba. Iz te su perspektive pisci Evanđelja željeli da razmotrimo Šimunovo nošenje Isusovog križa.

Razmotrena Tri Pitanja

Kakve je pouke to Isusovo iskustvo moglo imati namjere dati njegovim sljedbenicima? Dio priče svakoga od Evanđelja je detalj da je Šimun bio prinuđen nositi križ. Izgleda da se može zaključiti da se je Šimun tamo zatekao slučajno kada su vojnici odabrali

nekoga iz mnoštva. Ništa nam nije rečeno o motivima vojnika za tu zapovijed niti o Šimunovim osjećajima u vezi cijele stvari. To sugerira da je fokus te slike Isus a ne Šimun.

Kada je Isus postao nemoćan, kada mu je križ postao pretežak za nositi, bila mu je pružena pomoć tako da bi njegov životni put mogao biti dovršen. Proces polaganja njegovog života mogao se je nastaviti. Još uvijek su ga čekali bol, žeđ, ismijavanje, sram, okretanje Božjeg lica od njega. Pomoć koju je Isus primio nošenjem njegovog križa pomogla mu je položiti svoj život potpuno i u cijelosti.

Jasno je da Isusova nemoć da nosi punu težinu križa nije bilo slika nevjernosti ili nedostataka u izvršavanju njegovih zavjeta posvećenja. Umjesto toga bila je to ilustracija činjenice da baš kao što je naša Glava Isus, trebao pomoć, tako će isto i svaki od članova njegovog tijela ponekada trebati pomoć svoje braće da potvrde svoj poziv i izbor.

Ideja o “tijelu Kristovom” bila je novi koncept za učenike. Jer jedino je kod posljednje večere Isus bio rekao, “Zapovijed vam novu dajem: ljubite jedni druge; kao što sam ja ljubio vas tako i vi ljubite jedni druge” (Ivan 13:34). Nošenje križa bilo je namijenjeno dati pouku u vezi toga da iako nitko od nas nije bio u poziciji pomoći našem Gospodinu u polaganju njegovog života, da će biti prednost svih njegovih sljedbenika pomoći jedni drugima dok polažu svoje živote. Mi stoga možemo vidjeti zašto su pisci Evanđelja skrenuli pažnju na taj događaj kako bi istaknuli našu međusobnu ovisnost.

Prepoznamo li mi potrebu za braćom u našim životima? Mi imamo odnos sa Gospodinom zahvaljujući našem položaju u tijelu Kristovom. Mi ne možemo imati potpuni odnos sa Nebeskim Ocem izvan tog uređenja. U 1. Korinćanima 12 Apostol Pavao upoređuje svakoga od nas sa određenim dijelovima tijela. On to čini da ilustrira činjenicu da mi ne možemo djelovati neovisno.

Ako nam je teško zatražiti pomoć od naše braće, mi bi smo se trebali pitati, “Može li biti da nas element duhovnog ponosa sprečava biti ranjivima pred braćom?” Ako je tako, imajmo na umu da je sam naš Gospodin trebao pomoć sa njegovim križem. Svi koji bi htjeli biti Kristovim sljedbenicima moraju “uzeti svoj [vlastiti] križ” (Matej 16:24). Jesmo li mi sposobniji od Gospodina nositi naš simbolični križ?

Šimun, pomaže Isusu nositi križ

Postoji praktična strana oslanjanja na braću za snagu. To znači da mi moramo biti u kontaktu jedni s drugima. Ako nam Sveto Pismo govori da mi trebamo pomoć braće da potvrdimo naš poziv i izbor, mi se moramo pitati, “Koristimo li u potpunosti naše prilike?” Ako smo fizički blizu braće, da li se “zajednički sastajemo” s njima (Hebrejima 10:25)? Ako fizički nismo blizu braće, koristimo li mnoge načine na koje možemo komunicirati jedni s drugima?

Koje li prednosti pripadati ne samo zajednici vjernika nego obitelji vjernika! Bratska ljubav koju dijelimo znači da mi imamo mjesto gdje pripadamo. To je mjesto na kojem nas se cijeni, i gdje se naše pobjede i naša usporavanja podjednako razumije. Unutar bratstva “mi jaki moramo nositi slabosti slabih” (Rimljanima 15:1). Ponekada smo mi jaki a ponekada smo slabi. Ali u kojem god da se stanju trenutno nalazimo, mi imamo ulogu za odigrati u tijelu Kristovom.

Što posebno pokušavam ostvariti pomažući braći? Imajte na umu, Šimun nije uzeo Isusov križ. On je samo pomogao Isusu da nastavi tako da bi on mogao umrijeti na tom istom križu. Slično tome, mi ne pokušavamo ukloniti kušnje iz života braće. Umjesto toga mi nastojimo pomoći braći podnositi težinu patnje. U svakom je trenutku važno zadržati na umu da braća moraju sama raditi na svojim vlastitim problemima. Mi to ne možemo učiniti za njih. Niti jedan od Gospodinovih sljedbenika ne može zaobići patnju.

Potrebna je mudrost da bi se djelotvorno pomoglo braći zato što želimo ispravno utjecati na njih. Naša bi namjera uvijek trebala biti paziti na njihove najuzvišenije duhovne interese. To ne znači da mi nudimo neograničeno suosjećanje. Postoji vrijeme kada mi patimo zbog Krista, ali postoje i trenutci kada bi mi mogli “patiti jer se

miješamo u tuđe poslove” (1. Timoteju 5:13). Oni koji trpe zbog Krista zaslužuju bratsku potporu, dok ćemo kod drugih reagirati drugačije.

Mi također želimo biti veoma pažljivi kako ne bi smo automatski pokušavali ublažiti krivnju koju braća osjećaju. Krivnja može biti pokazatelj da postoji nešto što pritišće nečiju savjest. Mi ne bi smo trebali ohrabrivati druge da ignoriraju takve stvari. Ispravan bi pristup bio ohrabriti braću da se pozabave s tim stvarima i uzmu ih pred Gospodina.

Nošenje Križa

Prirodno slijedi pitanje: “Kako razviti vještinu nošenja križa?” Jedno od vodećih načela mora biti poniznost. Apostol Pavao je opisao svoj stav u svjedočenju: “Bijah Židovima Židov da Židove steknem; onima pod Zakonom, kao da sam pod Zakonom - premda ja nisam pod Zakonom - da one pod Zakonom steknem,” itd. (1. Korinćanima 9:20-22). Pavao je mijenjao svoj pristup i metodu ovisno o pojedincu. Mi možemo slijediti taj primjer pristupajući braći na način koji je najkorisniji u njihovoj konkretnoj okolnosti. Mi bi smo trebali biti spremni staviti sebe u pozadinu.

Ono što bi moglo ojačati jednog pojedinca kada se on bori nije nužno ono što bi ojačalo druge, zbog različitih temperamenata i različitih faza napretka. Mudrost nam diktira da uzmemo u obzir stav onih kojima pokušavamo pomoći. Trebali bi smo prilagoditi našu komunikaciju, naše riječi, i naše postupke pojedincu.

Moramo se zapitati, “Kako mogu smanjiti teret ovog brata viđeno iz njegove perspektive?” Samo zato što su naše riječi istinite ne znači da će u datom trenutku biti utješne. Naše bi suosjećanje trebalo proizlaziti iz srca koje ulazi u iskustva drugih, čak i ako su nam ta iskustva nepoznata.

Daljnje vodeće načelo u pomaganju drugima nositi križ je diskrecija. Postoji vrijeme za govoriti i vrijeme kad se ne priča. Neka braća prolaze kušnje koje su toliko duboke i složene da smo mi slabo opremljeni ući u njihovo iskustvo. Pogrešna riječ može samo otežati njihovo breme. U takvim se slučajevima ne bi smo trebali osjećati potaknutima išta reći. Apostol Pavao piše da mi ponekada čak ne možemo naći riječi da se molimo za sebe, dok naše novo stvorenje “ne može ni izreći svoje uzdisaje” koje razumije jedino naš Nebeski Otac (Rimljanima 8:26 NS). Šesti pored njih u tihom suosjećanju, stisak ruke, plakanje zbog njihovih patnji, može biti sve što je potrebno za pomoći toj braći da nastave još jedan dan.

Druga se braća toliko bore sa kušnjama da im vjera počinje slabiti. Izrazi njihovog obeshrabrenja i bitki sa sumnjom ne bi nužno trebali naići na prijekor i opominjanje. Naša je uloga ojačati tu braću da razriješe taj problem

za sebe. Zahtijeva se nebeska mudrost za znati kako ih ohrabriti a bez da ohrabrujemo njihove sumnje. Moramo biti veoma pažljivi kako ne bismo spotaknuli jednoga od tih malenih. U takvim slučajevima tišina govori mnogo i pažljiv govor je nagrađen.

Imajmo također na umu veliki utjecaj koje tijelo ima na naše novo stvorenje. Fizička patnja može svladati um, prouzročiti da duhovne misli ustuknu u pozadinu. Stoga daljnje obilježje pomaganja drugima može biti obratiti pažnju materijalnim potrebama. “Ako su koji brat ili sestra goli i bez hrane svagdanje pa im tkogod od vas rekne: “Hajdete u miru, grijte se i sitite”, a ne dadnete im što je potrebno za tijelo, koja korist?” (Jakov 2:15,16 JB). Međutim, zato što to nije duhovna pomoć, trebala bi biti učinjena sa mnogo promišljenosti i diskrecije.

Kada pokušavamo pomoći drugima, stvari se ne odvijaju uvijek onako kako je planirano. Što činimo kada se susrećemo s poteškoćama? Može biti obeshrabrujuće kada naši naponi da pomognemo braći nisu dobro primljeni. Pomaganje u nošenju križa drugima je vještina koja je razvijena s vremenom kako duhovno sazrijevamo. Umjesto da se osjećamo odbačenima, mi bi smo trebali uzeti iskustvo kao od Gospodina i iskoristiti ga kao priliku da dobijemo daljnje uvide u sebe i druge.

Prisjetimo se Isusove dugotrpljivosti s nama. Možda treba vremena da shvatimo neke lekcije. Bog ne odustaje od nas i mi ne bi smo trebali odustajati od braće. Možda se sjećamo interakcije s braćom u kojoj nismo reagirali odgovarajuće. Možda su prošli tjedni, mjeseci, ili godine kasnije, da su te riječi i postupci postali blažena sjećanja koja nam čak i sada pružaju snagu. Braća možda nikada neće znati koji su utjecaj oni imali na život onog drugog. To je prirodna posljedica nesimulirane ljubavi prema braći, koja ne traži nagradu niti priznanje.

Pomaganje drugima u nošenju križa ima svoju cijenu. To zahtijeva žrtvu našeg vremena i naše snage. Kada uzi-

Pomози drugima, kao što bi želio pomoći Isusu.

mamo bremena drugih mi čak možemo doći pod njihovu veliku težinu. Naša srca postaju mučna zbog njih. Naši umovi postaju napregnuti s njihovim nevoljama. Naša snaga počinje se trošiti dok se brinemo za druge. To je rezultat polaganja naših života za braću. To je doživotno djelo koje se povećava kako novo stvorenje raste na trošak starog uma i tijela.

Postoji još jedan aspekt ovog razmišljanja u vrijeme Spomen Svečanosti o Šimunu Cirencu koji daje hranu za razmišljanje. U Evandjelju po Marku, Šimunovi Sinovi, Aleksandar i Ruf su spomenuti kao da su bli poznati među braćom. To pokazuje da je Šimunovo nošenje Isusovog križa bilo životnom prekretnicom za Šimuna i njegovu obitelj. Možda je, kad je svjedočio smrti čovjeka koji nije bio poput ostalih, i on sam uzeo svoj vlastiti križ, odrekao se sebe, i počeo slijediti Isusa.

— *David Hrechuk*

Šest Suđenja, Jedna Noć

„Tada Pilat odluči da im zadovolji molbu” (Luka 23:24 Dretar).

Proučavanja i duboka razmišljanja u vrijeme Spomen Svečanosti općenito se usredotočuju na događaje Spomen Večere, izdaje Isusa, i njegovog raspeća. Međutim postoje stvari

koje su se dogodile između tih događaja — dramatične scene prepune neizvjesnosti — koje pokazuju kako su se stvari bile naslagale protiv našeg Gospodina. U šest je sati bilo šest suđenja, tri od njih vjerska i tri od njih civilna, i svih šest bila su nezakonita. Za manje od dvanaest sati od vremena svog uhićenja u Vrtu Getsemaniju, Isus je bio razapet.

Postoje mnogi razlozi zašto su suđenja Isusu bila nezakonita. Mi ćemo istaknuti samo nekoliko, neki su temeljeni na Svetom Pismu a drugi na Židovskim i Rimskim zakonima tog vremena. Zapazite tih šest suđenja, sva su bila završena u jednon noći.

Šest Suđenja, Dovršena u Jednoj Noći

- 1 12,30h ujutro — Pred Anom, koji je bio razriješeni prvosvećenik
- 2 1 - 2h ujutro — Pred Kaifom, tadašnjim prvosvećenikom
- 3 4,40h ujutro (prije zore) — Pred Sanhedrinom
- 4 5h ujutro — Pred Pilatom
- 5 5,30h ujutro — Pred Herodom
- 6 6h ujutro — Opet pred Pilatom

Prvo Suđenje — Vjersko Suđenje, Prva Faza

12,30h ujutro: Pred Anom bivšim prvosvećenikom. Optužba: Pred — suđenje. Podignuli su optužbe.

Pravni Status: Nije postojala priprema za jednočlani sud. Ana više nije bio prvosvećenik i nije imao nikakove zakonske ovlasti. Isus nije bio optužen ni za što.

Biblijski reci:

Luka 22:54

Ivan 18:12-24

Pred Anom. Ivan 18:12,13,19-24: “Tada četa, zapovjednik i židovski sluge uhvatiše Isusa te ga svezaše. Odvedoše ga najprije Ani jer on bijaše tast Kajfe, velikoga svećenika one godine ... Veliki svećenik zapita Isusa o njegovim učenicima i o njegovu nauku. Odgovori mu Isus: “Ja sam javno govorio svijetu. Uvijek sam naučavao u sinagogi i u Hramu gdje se skupljaju svi Židovi. Ništa nisam u tajnosti govorio. [Zapazite: nije bila dana nikakva optužba] Zašto mene pitaš? Pitaj one koji su slušali što sam im govorio. Oni eto znaju što sam govorio. Na te njegove riječi jedan od nazočnih slugu pljusne Isusa govoreći: “Tako li odgovaraš velikom svećeniku? Odgovori mu Isus: “Ako sam krivo rekao, dokaži da je krivo! Ako li pravo, zašto me udaraš? Ana ga zatim poslao svezana Kajfi, velikom svećeniku.”

Premda je ovo bio pretkrivni postupak saslušavanja prije nego je Isus bio poslan Kaifi, bilo je to nastojanje da se nađe lažne svjedoke protiv Isusa. Zašto je bilo bespravno odvesti Isusa pred Anu? Zato što je Ana bio bivši prvosvećenik. On je bio tast Kaife, pravog prvosvećenika, i stoga nije imao nikakove zakonske ovlasti u ovoj stvari. Isus je pitao Anu zašto ga ispituje jer je on znao da Ana nije imao nikakve zakonske ovlasti.

Drugo Suđenje — Vjersko Suđenje, Druga Faza

1h - 2h: Pred Kaifom tadašnjim prvosvećenikom. Optužba: Bogohuljenje, tvrdio je da je Sin Božji.

Pravni Status

- To je bilo nezakonito suđenje jer se Sanhedrin nikada nije sastajao prije jutra.

- Bilo je protuzakonito lažno svjedočiti, i poglavari svećenički, pismoznanci, i starješine lagali su u vezi Isusovog učenja (deveta Zapovijed, 2. Mojsijeva 20:6; 3. Mojsijeva 19:16-18).

- Laganje protiv nekoga nešto je što Bog mrzi (Izreke 6:16-19).

- Zakon navodi da osoba ne može biti opušena temeljeno na samoinkriminaciji. Zato Gospodin zahtijeva dvoje ili troje svjedoka da bi netko mogao biti optužen na smrt.

- Što se tiče tog načela, Srednjovjekovni izučavatelj zakona je naveo “mi imamo kao osnovni princip naše pravne nauke da nitko ne može podići optužbu protiv sebe” (Majmonid, Sanhedrin, 4:2 — Mišna, u “Pirke

Aboth” 4:8).

Biblijski reci:

Matej 26:59-75

Marko 14:53-65

Luka 22:56-65

Ivan 18:24

Pred Sanhedrinom u Kaifinom Domu. Marko 14:53-65: “Zatim odvedoše Isusa velikom svećeniku. I skupe se svi glavari svećenički, starješine i pismoznanci. Petar je izdaleka išao za njim do u dvor velikog svećenika. Tu je sjedio sa stražarima i grijao se uz vatru. A glavari svećenički i cijelo Vijeće, da bi mogli pogubiti Isusa, tražili su protiv njega kakvo svjedočanstvo, ali nikako da ga nađu. Mnogi su doduše lažno svjedočili protiv njega, ali im se svjedočanstva ne slagahu. Ustali su neki i lažno svjedočili protiv njega: “Mi smo ga čuli govoriti: `Ja ću razvaliti ovaj rukotvoreni Hram i za tri dana sagraditi drugi, nerukotvoreni!”

“Ali ni u tom im svjedočanstvo ne bijaše složno. Usta nato veliki svećenik na sredinu i upita Isusa: “Zar ništa ne odgovaraš? Što to ovi svjedoče protiv tebe? A on je šutio i ništa mu nije odgovarao. Veliki ga svećenik ponovo upita: “Ti li si Krist, Sin Blagoslovljenoga? A Isus mu reče: “Ja jesam! I gledat ćete Sina Čovječjega gdje sjedi zdesna Sile i dolazi s oblacima nebeskim. Nato veliki svećenik razdrije haljine i reče: “Što nam još trebaju svjedoci? Čuli ste hulu. Što vam se čini?” Oni svi presudiše da zaslužuje smrt. I neki stanu pljuvati po njemu, zastirati mu lice i udarati ga govoreći: “Proreci!” I sluge ga stadoše pljuscati.”

Ovo drugo Židovsko suđenje također je bilo nezakonito, na temelju sljedećeg: (1) Sanhedrin se nikada nije sastajao prije danjeg svjetla. “Nikakvo zasjedanje suda ne može se odvijati prije prinošenja jutarnje žrtve” (Isus pred Sanhedrinom, M.M. Lemann, stranica 109). Razlog te uredbe bio je osigurati da onaj koji djeluje kao sudac prije svega traži vodstvo od Boga. Budući se ovo suđenje odvijalo između 1 i 2 ujutro, jutarnje žrtve su trebale biti prinešene tek u iduću nekoliko sati. Oni koji su se sastali činili su to u tajnosti kada nisu bili prisutni svi članovi.

Zakon zabranjuje lažno svjedočenje a Židovsko je Vijeće lagalo u vezi toga što je Isus naučavao (2. Mojsijeva 20:16; 3. Mojsijeva 19:16-18). Bog mrzi laganje i lažno svjedočenje (Izreke 6:16-19). On je u zakonu odredio da se neku stvar može potvrditi jedino ustima dvojice ili trojice svjedoka (5. Mojsijeva 19:15). Članovi Sanhedrina koji su bili prisutni bili su jedino oni koji će glasati sa vodstvom Vijeća. Ironično, ti svjedoci dovedeni pred grupu čak se nisu mogli složiti niti oko toga što su čuli.

Isus pred Kaifom, Alessandro Mantovani

Židovski zakon zabranjuje samoinkriminaciju. “Mi to imamo kao temeljni princip naše pravne nauke da nitko ne može podići optužbu protiv sebe” (Majmonid, Sanhedrin, 4:2, Mišna, u “Pirke Aboth” 4:8).

Treće Suđenje – Vjersko Suđenje, Treća Faza

4,40h ujutro: Pred Sanhedrinom. Optužba: Bogohuljenje. Tvrdio je da je Sin Božji. Rim nije zainteresiran za bogohuljenje.

Pravni Status

- Bilo je protuzakonito da Sanhedrin provodi suđenje na praznik. Tada je bio Praznik Pashe. “Oni neće suditi uoči Šabata, niti na dan bilo kojeg praznika” (Mišna, Sanhedrin, 4:1).

- Zakon je naveo da je Vijeće trebalo djelovati kao porota. To se nije dogodilo. Zakon u Mišni kaže, “Suci će vagati stvar u iskrenosti njihove savjesti” (Sanhedrin 4:5; vidi 5. Mojsijevu 13:14).

- Zakon je bio naredio da optuženi ima branitelja. To se nije dogodilo.

- Zakon je propisao da je trebalo proći 24 sata prije izvršenja kazne. Mišna kaže, “Ako treba izreći smrtnu kaznu, ona [kaznena optužba] ne može se zaključiti prije sljedećeg dana” (Mišna, Sanhedrin, 4:1).

- Jutarnja žrtva je bila prinošena u svanuće dana. Sanhedrin se nije smio sastati sve do jednog sata nakon tog vremena” (Mišna u “Talmud, of the Perpetual Sacrifice,” Poglavlje 3).

Biblijski Rec:

Matej 27:1,2

Marko 15:1

Luka 22:66-71

Pred Sanhedrinom u Zoru. Luka 22:66-71: “A kad se razdanilo, sabra se starješinstvo narodno, glavari svećenički i pismoznanci te ga dovedoše pred svoje Vijeće i rekoše: “Ako si ti Krist, reci nam!” A on će im: “Ako vam rekнем, nećete vjerovati; ako vas zapitam, nećete odgovoriti. No od sada će Sin Čovječji sjedjeti zdesna Sile Božje. Nato svi rekoše: “Ti si, dakle, Sin Božji!” On im reče: “Vi velite! Ja jesam! Nato će oni: “Što nam još svjedočanstvo treba? Ta sami smo čuli iz njegovih usta!”

Marko 15:1: “Odmah izjutra glavari svećenički zajedno sa starješinama i pismoznancima — cijelo Vijeće — upriličili su vijećanje pa Isusa svezali, odveli i predali Pilatu.”

Ovo treće vjersko suđenje također je bilo nezakonito, na temelju sljedećeg:

Zakon zabranjuje suđenja na praznični dan. To je bilo vrijeme Praznika Pashe. “Oni neće suditi uoči Šabata, niti na dan bilo kojeg praznika” (Mišna, Sanhedrin, 4:1).

Kao što je prethodno navedeno, Vijeće se nije smjelo sastati sve do nakon jutarnjih žrtvi. “Jutarnja žrtva se prinosi u svanuće dana. Sanhedrin se ne može sastati sve do jednog sata nakon tog vremena” (Mišna u “Talmud, of the Perpetual Sacrifice,” Poglavlje 3).

U zakonu je bilo propisano da vijeće treba djelovati kao porota, a ne kao tužitelj. “Suci će vagati stvar u iskrenosti njihove savjesti” (Sanhedrin 4:5; vidi 5. Mojsijevu 13:14).

Optuženi je trebao imati branitelja. Isus ga nije imao.

Mišna (Židovska Usmena Tradicija) navela je da nakon suđenja mora proći 24 sata prije nego osuda pogubljenja može biti izvršena. “Ako treba izreći smrtnu kaznu, ona [kaznena optužba] ne može se zaključiti prije sljedećeg dana” (Mišna, Sanhedrin, 4:1). Isus je bio

Optužen ujutro

razapet istog dana. Požurili su se ubiti ga prije Pashe.

Isus je bio lažno optužen za bogohuljenje zato što se je pravio jednakim Bogu. U stvarnosti, on je tvrdio da mu je Bog otac.

Nakon tri vjerska suđenja uslijedila su tri civilna suđenja. Jesu li i ona bila nezakonita?

Četvrto Suđenje — Civilno Suđenje Prva Faza

5h ujutro: Pred Pilatom, Sudska Dvorana. Optužba: Izdaja. Rim je kažnjavao glavnim kaznom.

Pravni Status

- “Smrtna kazna može biti izrečena jedino dok Sanhedrin održava svoje sjednice na određenom mjestu” (Majmonid u Sanhedrinu, 14). Optužba je bila promijenjena iz bogohuljenja u izdaju. Njihova je optužba bila:

- **Izdaja** — Luka 23:2, “Ondje ga počеше tužiti: “Nadosmo, da ovaj buni narod naš, da zabranjuje plaćati porez caru, i izdaje se za Krista kralja” (Šarić).

- **Buniti narod** — Zabranjivati drugima da daju porez Caru. Praviti sebe Kraljem (Schurer 181-183). Za datum, vidite Schürer 352-353, broj 42. Pilat je malo poznavao vjerski zakon i još manje mario za njega. Pilat je znao da je Isus bio nedužan ali ipak ga je stavio u zatvor.

Biblijski Recii:

Matej 27:2-14

Marko 15:2-5

Luka 23:1-6

Ivan 18:28-38

Pred Pilatom — Sudska Dvorana. Ivan 18:28-38: “Od Kaife povedoše Isusa u sudnicu. A bilo je jutro; i oni ne udoše u sudnicu, da se ne bi onečistili, nego da bi mogli jesti Pashalnu večeru. [Kako licemjerno od njih ubiti sina Božjeg; ali si nisu mogli dozvoliti da im se koža na obući onečisti dodiranjem sa kamenjem dvorišta] Tako Pilat izade k njima i reče: “Koju tužbu iznosite na ovoga čovjeka!” Odgovoriše mu: “Kad on ne bi bio zločinac, ne bismo ga bili predali tebi.” [Nema optužbe, prijestupnik je morao prekršiti zakon i biti optužen za to] A Pilat im reče: “Uzmite ga vi i po zakonu svojemu sudite mu!” A Židovi mu rekoše: “Mi ne smijemo nikoga pogubiti.” Tako se je imala ispuniti riječ Isusova, kojom je označio, kakvom će smrću umrijeti. Onda uđe Pilat opet u sudnicu, i dozva Isusa, i reče mu: “Jesi li ti kralj židovski?” [Pilat je znao da je Isus pet dana ranije bio pozdravljen kao kralj u Jeruzalemu] Isus odgovori: “Govoriš li to sam od sebe, ili ti drugi rekoše za mene?” [To je Pilatova optužba, ne od Židova] Pilat odgovori: “Zar sam ja Židov? Narod tvoj i glavari svećenički predadoše te meni. Što si učinio?” Isus odgovori: “Kraljevstvo moje nije od ovoga svijeta.

Kad bi bilo od ovoga svijeta kraljevstvo moje, onda bi se sluge moje borile, da ne budem predan Židovima. Ali kraljevstvo moje nije odavde.” Onda mu reče Pilat: “Dakle ti si kralj?” Isus odgovori: “Ti kažeš, da sam ja kralj. Ja sam zato rođen i zato dođoh na svijet, da svjedočim istinu. Svaki, koji je od istine, sluša glas moj.” [Druga navedena istina je da je on bio Kralj] Reče mu Pilat: “Što je istina?” I kad to reče, izađe opet Židovima i reče im: “Ja nikakve krivnje ne nalazim na njemu.”

Ovo četvrto suđenje, premda civilno, također je bilo vođeno nezakonito.

Sva su se suđenja trebala držati na određenom mjestu. Židovski autoriteti nisu ulazili u Pretorij jer su se bojali onečistiti prije jedenja Pashe. “Osuda na smrt može biti izrečena samo dok Sanhedrin drži svoje sjednice na određenom mjestu” (Majmonid u Sanhedrinu, 14). “Nakon napuštanja dvorane...nikakva smrtna kazna nije smjela uopće biti izrečena nikomu” (Talmud, Idolopoklonstvo, 1 Poglavlje, Svezak 8).

Ovo je suđenje bilo nezakonito na osnovi i Židovskog i Rimskog zakona. Pilat je malo poznavao vjerski zakon i malo ga je to brinulo, ali bio je običaj Rima da također primjenjuju zakone onih kojima su vladali. “Rimski prokurator i propretori mogu presuditi o nekom pitanju primjenjujući bilo Židovski ili Rimski zakon, i također proceduru jedne ili druge instance, ovisno o slučaju i praksi. Greenidge, tako drži u svojoj Pravnoj Proceduri u Ciceronovo vrijeme” (1914, Charles Edmund Deland, The Mis-Trials of Jesus, stranica 172).

Ovo je suđenje također bilo nezakonito po Rimskom zakonu iz mnogo razloga. Nisu bili pozvani nikakvi svjedoci. Pavao je bio doveo u pitanje taj Rimski zakon kada je on sam bio optužen u Djelima 25:16. Također, Isus je bio pogubljen istog dana a ne nakon tri dana što je zahtijevao Rimski zakon. “Optužnicu je trebalo napisati, i trebala je stajati objavljena javnosti tri dana u Forumu. Procedura je dolazila kraju trećeg dana” (Walter Marion Chandler, The Trial of Jesus from a Lawyer’s Standpoint, Svezak 2, stranice 37,38, Colquhoun, Summary of the Roman Civil Law, Svezak 3, Dio 2451).

Rimski je zakon također zahtijevao da su optuženi trećeg dana mogli iznijeti svoju odbranu “montiranjem govornice sa svojim patronom i predstavljajući dokaz u svoju korist. Tužitelj bi zatim objavio da će izvjesnog dana on pitati narod da donese presudu glasovanjem.” (Id., stranice 37,38, Colquhoun, Summary of the Roman Civil Law, Svezak 3, Section 2451).

Optužba je bila promijenjena iz svetogrđa u izdaju “i stadoše ga optuživati: “Ovoga nadosmo kako zavodi naš narod i brani davati caru porez te za sebe tvrdi da je Krist, kralj” (Luka 23:2).

Isus pred Pilatom

Jedan od razloga da je optužba bila promijenjena bio je da se Pilata prisili na djelovanje. On nije mario za Židovski vjerski zakon, nego mijenjanjem optužbe Pilat je tada mogao primjeniti Rimski zakon umjesto Židovski zakon, zato što je izdaja bila prekršaj protiv Rima. Pilat je znao da je Isus bio nedužan, no ipak ga je stavio u zatvor.

Peto suđenje – Civilno suđenje, Druga faza

5,30h ujutro: Pred Herodom Antipom. Optužba: Nikakva. Potaknuto nasilje svjetine.

Pravni Status

Isus je ostao šutjeti. Herod nije imao ovlasti jer je Pilat bio u Jeruzalemu.

Biblijski Rec:

Luka 23:6-12

Pred Herodom. Luka 23:6-12: “Čuvši to, Pilat propita da li je taj čovjek Galilejac. Saznavši da je iz oblasti Herodove, poslao ga Herodu, koji i sam bijaše onih dana u Jeruzalemu. A kad Herod ugleda Isusa, veoma se obradova jer ga je već odavna želo vidjeti zbog onoga što je o njemu slušao te se nadao od njega vidjeti koje čudo. Postavljao mu je mnoga pitanja, ali mu Isus uopće nije odgovarao. A stajahu ondje i glavari svećenički i pismonožci optužujući ga žestoko. Herod ga zajedno sa svojom vojskom prezre i ismija: obuče ga u bijelu haljinu i poslao natrag Pilatu.”

Isus nije rekao ništa. Uopće se nije branio. On je iskoristio pravo da šuti.

Izaija 53:7 — “Zlostavljahu ga, a on puštaše, i nije otvorio usta svojih. K`o jagnje na klanje odvedoše ga; k`o ovca, nijema pred onima što je strižu, nije otvorio

usta svojih.”

Ovo drugo civilno suđenje, koje je zabilježio samo Luka, bilo je nezakonito zato što je Herod Antipa bio Namjesnik Galileje i nije imao nikakovu nadležnost zato što je Pilat bio prisutan u Jeruzalemu. “Jedino između sudaca iste pravosudne hijerarhije mogao je nastati spor oko teritorijalne nadležnosti. Između sudaca različitih država jedino može postojati suprotnost vlasti i nadležnosti” (Rosadi, *The Trial of Jesus*, stranice 244, 245, citirano u *The Mis-Trials of Jesus*, stranica 225, Charles Edmund DeLand, 1914).

Stoga je Herod poslao Isusa natrag k Pilatu. Niti Herod niti Pilat nisu okrivili Isusa ni za što, no ipak Židovski su se vođe savjetovali da ga pogube. “Kraljevi se zemlje...i veliki se međusobno udružuju, protiv GOSPODA i protiv njegovog pomazanika” (Psalam 2:2; Blizu je Vrijeme, stranica 263).

Kralj Herod, kojeg je Ivan prekorio

Šesto Suđenje – Civilno Suđenje, Treća Faza

6h ujutro: Ponovno pred Pilatom. Optužba: Izdaja. Pogađanje za Barabu.

Pravni Status

Šestog sata, na šestom nezakonitom suđenju, Pilat kaže šest puta da je Isus nedužan. Pilat je svjesno dopustio ubojstvo nedužnog čovjeka.

Biblijski Reciproci

Matej 27:15-26

Marko 15:6-15

Luka 23:13-25

Ivan 18:39-19:16

Pred Pilatom (koji šest puta kaže da je Isus nedužan). Ivan 18:39,40: “A u vas je običaj da vam o Pashi nekoga pustim. Hoćete li dakle da vam pustim kralja židovskoga? Povikaše nato opet: “Ne toga, nego Barabu!” A Baraba bijaše razbojnik.”

Ivan 19:1-16: “Tada Pilat uze i izbičeva Isusa. A vojnici spletoše vijenac od trnja i staviše mu ga na glavu; i zaogrnuše ga grimiznim plaštem. I prilazili su mu i govorili: “Zdravo kralju židovski!” I pljuskali su ga. A Pilat ponovno izide i reče im: “Evo vam ga izvodim da znate: ne nalazim na njemu nikakve krivice. Izide tada Isus s trnovim vijencem, u grimiznom plaštu. A Pilat im kaže: “Evo čovjeka! I kad ga ugledaše glavari svećenički i sluge, povikaše: “Raspni, raspni!” Kaže im Pilat: “Uzmite ga vi i raspnite jer ja ne nalazim na njemu krivice. Odgovoriše mu Židovi: “Mi imamo Zakon i po Zakonu on mora umrijeti jer se pravio Sinom Božjim. [Optužba] Kad je

Pilat čuo te riječi, još se više prestraši pa ponovno uđe u dvor i kaže Isusu: “Odakle si ti?” No Isus mu ne dade odgovora. Tada mu Pilat reče: “Zar meni ne odgovaraš? Ne znaš li da imam vlast da te pustim i da imam vlast da te razapnem? Odgovori mu Isus: “Ne bi imao nada mnogom nikakve vlasti da ti nije dano odozgor. Zbog toga ima veći grijeh onaj koji me predao tebi. [Isus je tako otkao Pilata] Od tada ga je Pilat nastojao pustiti.

No Židovi vikahu: “Ako ovoga pustiš, nisi prijatelj caru. Tko se god pravi kraljem, protivi se caru. Čuvši te riječi, Pilat izvede Isusa i posadi na sudačku stolicu na mjestu koje se zove Litostrotos — Pločnik, hebrejski Gabata — a bijaše upravo priprava za Pashu, oko šeste ure — i kaže Židovima: “Evo kralja vašega! Oni na to povikaše: “Ukloni! Ukloni! Raspni ga!” Kaže im Pilat: “Zar kralja vašega da razapnem?” Odgovoriše glavari svećenički: “Mi nemamo kralja osim cara! Tada im ga preda da se razapne. Uzeše dakle Isusa.”

To šesto i završno suđenje dogodilo se oko 6h ujutro. Pilat je opetovano navodio da je Isus bio nedužan, no ipak je popustio pritisku i dopustio da nedužan čovjek bude pogubljen da izbjegne sukob.

Bilo je šest suđenja u šest sati — tri su bila pred Židovskim vođama, i tri pred Poganskim vladarima. Isus je bio na križu šest sati i njegova je smrt otkupila obje te klase, Židove i Nežidove.

Zanimljivo opažanje za šest suđenja je da šest predstavlja nesavršenost. Čovječanstvo nije savršeno. Otkupitelj čovječanstva, Isus, bio je savršen, i zahtijevalo se da da taj savršeni čovjek pruži otkupljenje za grijeh.

Prorok Izaija primjećuje, “Silom ga se i sudom riješiš; tko se brine za njegovu sudbinu? Da, iz zemlje živih ukloniše njega, za grijeha naroda njegova nasmrta ga izbiše” (Izaija 53:8). Izaija daje proročanstvo o tom suđenju i Isusovoj smrti. Biti će uklonjen iz zemlje živih, trebao je biti pogubljen. Njegova krv osigurat će pomirenje za sve. Kada budemo uzimali simbole Spomen Večere, razmišljajmo o tim zadnjim satima kada je naš Otkupitelj izdržao poniženje, lažne optužbe, nezakonita suđenja, i pogubljenje. Posebno imajmo na umu njegovu pobudu, “Činite ovo meni na spomen.”

— Br. Jeff Mezera

Pilat predstavlja Isusa narodu

Prijepori Oko Spomen Večere

„Krist je umro za naše grijeha prema Pismima” (1. Korinćanima 15:3).

Obilježavanje Posljednje

Večere u našem držanju Godišnje Spomen proslave ima dva važna simbola: kruh, i trsov rod. Gospodin pojašnjava kako tumačiti ta dva simbola, u svojoj

izjavi da je kruh “moje tijelo” i trsov rod “je moja krv” (Matej 26:26-28). Moramo biti oprezni kako bi smo prepoznali samo ta dva simbola, ali također biti veoma oprezni oko dodavanja ikakvih dodatnih simbola tom jednostavnom, no ipak obilježavanju od dubokog značaja. (Molimo vas zapazite da je drugi simbol, trsov rod, također nazvan “čašom.” Međutim, čaša, nije simbol - njen je sadržaj simbol. Ipak, zato što je sadržaj čaše trsov rod, ona služi kao sinonim za svoj sadržaj - i praktično i biblijski.)

Da li je Isus bio “Slomljen Za Nas”?

Prilikom Govora za Obilježavanje Kristove smrti mi često čujemo izraz da je Isus “bio slomljen za nas.” Od kuda potječe taj izraz? On dolazi iz 1. Korinćanima 11:24, “Ovo je tijelo moje koje je za vas slomljeno” u Verziji Kralja Jakova. Međutim, izraz “koje je za vas slomljeno,” je vjerojatno sumnjiva podrijetla. Nema ga u Sinajskom kodeksu niti u Vatikanusu, dvama najstarijim manuskriptima, niti u većini ostali manuskripata visoke kvalitete.

Daljnji pokazatelj je da niti jedan od izvještaja Evandelja ne spominje izraz “slomljeno za vas” (Matej

26:26; Marko 14:22; Luka 22:19). Umjesto toga, izraz je, kao što je zabilježeno u Matejevom izvještaju, jednostavno “Uzмите, jedite; ovo je moje tijelo.” (Mi moramo zadržati na umu da Pavao, autor 1. Korinćanima, nije bio osobno prisutan na Posljednjoj Večeri, stoga je on detalje o tom događaju dobio od Petra, drugih apostola koji su bili prisutni, ili možda od samog Gospodina (1. Korinćanima 11:23).

Zanimljivo je zapaziti da da ne postoji nikoji drugi redak u Bibliji koji navodi da je Isus bio slomljen za nas. Nije upitno to da je Isus mnogo pretrpio za nas i za svijet - ali zašto je riječi “slomljen” korištena toliko često? To može biti zbog Mateja 26:26: “A dok su oni jeli, Isus je uzeo kruh i blagoslovio ga, razlomio.” Grčka riječ za “razlomio” u ovom retku je Strong’s 2806, klao, koja znači “slomiti.” Stoga, da li je lomljenje kruha simbolično, ili jednostavno praktično? Ako je bilo simbolično, da li mi dodajemo treći simbol Spomen Večeri?

Ima smisla da je lomljenje kruha bilo praktično, kako bi svakom od apostola bio dan komadić. Ne postoji drugi način za razdijeliti dijelove kruha nego da ga se razlomi. Da li je pronošnje simbola kruha također simbol? Postoje li još neka druga obilježja ili postupci Posljednje Večere koji su također simbolični? U našem tumačenju što su bili simboli prve Spomen Večere, mi moramo biti oprezni kako ne bi smo učinili gotovo sve ono što je bilo u stvarnosti jednostavno praktično za učiniti, da znači nešto više. Ako Spomen Večera simbolizira tijelo i krv našeg Gospodina, možda bi smo trebali uzeti u obzir za uvjeriti se da su jedini simboli te službe bili kruh i čaša.

U vezi s tim upozoreni smo na još nešto. Ivan 19:33-36 kaže, “A kad su došli do Isusa i vidjeli da je već mrtav, nisu mu prelomili golijeni, nego mu je jedan od vojnika kopljem probio bok, te je odmah potekla krv i voda. I onaj koji je to vidio svjedoči i njegovo je svjedočanstvo istinito; i on zna da govori istinu, da bi vi povjerovali. Jer se to dogodilo da bi se ispunilo Pismo: “Njegova se kost neće prelomiti.”

Isus sa svojim učenicima

To je zato što je Isus “naše Pashalno janje” bio žrtvovan za naše grijehе (1. Korinćanima 5:7; Ivan 1:29), i Pashalnom Janjetu nije smjela biti prelomljena niti jedna kost. 2. Mojsijeva 12:46 dodaje, “Neka se jede u jednoj kući; neka se ništa od mesa ne iznosi izvan kuće, ni neka joj se kost ne lomi!” Isto se ograničenje pojavljuje u 4. Mojsijevoj 9:12.

Također, zapazite da su rani Kršćani lomili kruh kao što je navedeno u Djelima 2:42, “I bili su postojani u apostolskom nauku i zajedništvu, i u lomljenju kruha i u molitvama.” Općenito, u prilikama poput ove nije sugeriran nikakav simbol u lomljenju kruha. To je bio praktični način da se olakša dijeljenje kruha okupljenoj braći.

Prijevod NS (revidirano izdanje) ispravno prevodi 1. Korinćanima 11:24 kako slijedi: “uputio zahvalu Bogu, razlomio kruh i rekao: “Ovo predočava moje tijelo koje se predaje za vas. Činite ovo u spomen na mene.” Ovaj je prijevod u skladu sa svakim od izvještaja iz Evandjelja.

Sjećamo li se samo Isusa ili?

Da li je svrha godišnjeg obilježavanja sjetiti se isključivo Isusa, ili također obilježiti ulogu Isusovih sljedbenika?

Isus je tom prilikom rekao, “Ovo činite meni na spomen” (Luka 22:19). Svi se općenito slažemo da je primarni fokus Gospodinove večere sjetiti se žrtve našeg Gospodina. Postoji li sekundarni fokus što se tiče Tijela Kristovog, naime, uloge crkve u Božjem planu? Da li i taj aspekt treba obilježiti na Spomen Večeri? Neka braća vjeruju da je to slučaj. Druga braća, uključujući one koji revno prihvaćaju udio crkve u prinosu za grijeh, vjeruju da kada je Isus rekao “ovo činite meni na spomen,” da on nije mislio “ovo činite nama na spomen.”

Jedan od prijepora u tome odnosi se na to da li postoji ili ne primarno i sekundarno značenje simbola, ili samo jedno. Na toj proslavi postoje samo dva simbola; za nas je važno da nam je jasno što ti simboli znače. Ponekada je gledište “primarno i sekundarno” značenje ispravno tumačenje, a ponekada nije. Na primjer, kada mi čitamo da je Isus “sebe samoga dao kao otkupninu za sve” (1. Timoteju 2:6) mi ne nalazimo primarnu i sekundarnu primjenu u vezi toga tko je “otkupnina.” Jedino je Isus pružio otkupninu, uopće ne postoji nikakva sekundarna primjena.

Naravno, ponekada postoje sekundarne primjene u Svetom Pismu. Na primjer, naš je Gospodin dao sekundarnu primjenu proroka Ilije na Ivana Krstitelja u Mateju 11:13-15 (NS), “Jer do Ivanovog su vremena svi, i Proroci i Zakon, proricali što će se dogoditi. A on je, htjeli vi to prihvatiti ili ne, ‘Ilija koji treba doći’. Tko ima uši, neka sluša!” Neka braća također vide i treću primjenu Ilije kao praslike crkve (vidi Glasnik Kristovog Kraljevstva, Siječanj/Veljača 2019) Primarnu, sekundar-

Isus je naše pashalno janje.

nu, pa čak i više primjena također nalazimo u usporedbama.

Sekundarna primjena jednog ili oba simbola Spomen svečanosti, vjerojatno potječe iz tumačenja 1. Korinćanima 10:16, “Čaša blagoslova, kojom blagoslivljamo, nije li zajedništvo krvi Kristove? Kruh koji lomimo, nije li zajedništvo tijela Kristova?”

Gljučna riječ “zajedništvo” u ovom retku je Strong’s 2842, koinonia, i njeno značenje uključuje drugarstvo, udruženje, i zajednicu (Thayers Lexicon). Kršćani su povlašteni imati zajedništvo s Isusom. Iako postoje reci iz Svetog Pisma za koje braća vjeruju da ustanovljuju koncept učenja o udjelu crkve u prinosu za grijeh, 1. Korinćanima može i ne mora biti jedan od tih. Koinonia je također korištena u Svetom Pismu da označi smisao zajedništva namjere, kada ne postoji jedinstvo osobe. Na primjer, 2. Korinćanima 13:14, “Milost Gospodina Isusa Krista i ljubav Boga i zajedništvo (koinonia) Duha Svetoga *neka bude* sa svima vama! Amen.” Očito, Pavlovi slušatelji nisu bili jedna osoba s duhom Svetim, budući da sveti Duh nije osoba. Oni, međutim, žele živjeti u skladu sa Božjom moći i utjecajem, od tud njihovo “zajedništvo” sa svetim Duhom.

Koinonia postoji gdje ljudi imaju zajedničku namjeru, zajednički cilj, a možda čak i zajedničku nadu. Postoji osjećaj zajedništva među ljudima koji imaju zajedničke interese - zajednički interes ih veže zajedno. Zajednica je uspostavljena kada ljudi, na primjer, imaju zajedničku povijest - kao što su oni koji su možda živjeli u određenom dijelu svijeta tijekom povijesno značajnog vremena.

Stoga, određivanje da li 1. Korinćanima 10:16 ukazuje da je crkva prikazana u jednom ili u oba simbola Spomen svečanosti u potpunosti je interpretativno. Grčka riječ za “zajedništvo” nije u jednini u svom značenju, sto-

ga bi smo trebali biti oprezni kada donosimo konačne zaključke.

Tko je taj “jedan Kruh”?

Odgovor na ovo pitanje je lagan, zato što postoji gotovo sveopće slaganje što se tiče ispravnog prevođenja 1. Korinćanima 10:17. Ovdje je taj redak u VKJ: “Jer mi mnogi, jedan smo kruh, i jedno tijelo, jer smo svi dionici toga jednoga kruha.” Ovo je pogrešan prijevod. Prijevod NS (revidirano izdanje) prevodi redak kako slijedi: “Budući da je jedan kruh, mi smo jedno tijelo iako nas je mnogo, jer svi jedemo taj jedan kruh.” (Gotovo svi drugi prijevodi Biblije imaju sličan način izražavanja.) “Jer mi mnogi, jedan smo kruh” nije točan prijevod. “Jedan kruh” je naravno, Isus. Mi “jedemo” Isusa zbog naše poslušnosti, i odnosa sa njim. Svijet će “jesti” Isusa u Kraljevstvu.

Mi povremeno čujemo da smo mi dio tog “jednog kruha” budući je kruh sastavljen od mnogih zrnaca, čak i ako to nije ono što taj redak doslovno znači. Da bi ta primjena bila Biblijski vjerodostojna, mi bi trebali pronaći gdje je u Svetom Pismu na crkvu ukazano kao na zrna pšenice.

To nas dovodi do važnog aspekta tumačenja Biblije - moramo biti oprezni da ne primjenjujemo simbole na situacije i/ili objekte koji nikada nisu bili namijenjeni da nešto simboliziraju. Na primjer, haljine našeg Gospodina bile su mu oduzete prije njegovog raspeća (Matej 27:35), i bio je bacan ždrijeb za njih. Haljine su pripadale Isusu, stoga da li je crkva bila prikazana u tim haljinama? Moglo bi se lako odgovoriti potvrdno, zato što je jedna haljina načinjena od mnogih niti. Proslavljeni Krist je sastavljen od Isusa kao glave i crkve kao njegovog tijela. Međutim, s obzirom da mi ne vidimo crkvu prikazanu kao niti u Svetom Pismu, mi ne radimo takvu primjenu.

Uzajamno zajedništvo

U onome što mnogi nazivaju “Gospodinova molitva,” Isus je rekao “Kruh naš svagdašnji daj nam danas!” (Matej 6:11). Većina braće vjeruje da se to odnosi na fizičke potrebe života, isto tako kao i svakodnevnu duhovnu prehranu - ni na koji način nije povezano sa stvarnim simbolom Spomen svečanosti. Ipak, riječ za “kruh” u ovom retku je ista Grčka riječ, artos, kao u Ivanu 6:35 (“Ja sam kruh života”), i u 1. Korinćanima 10:17 (“jer svi jedemo taj jedan kruh” NS). Moramo biti oprezni kako ne bi smo nepotrebno primjenili isto značenje svakoj upotrebi određene riječi u Svetoj Pismu.

Isus je “jedan kruh” kao što smo zapazili u Ivanu 6:35, “Ja sam kruh života.” Gospodin proširuje tu realnost u Ivanu 6:51: “Ja sam kruh živi koji je sišao s neba. Ako tko jede od ovoga kruha, zauvijek će živjeti. A kruh koji ću ja dati moje je tijelo, koje ću ja dati za život svijeta.” Samo je na našeg Gospodina bilo ukazano kao na “kruh života.” Kruh je predivan simbol za Isusa, zato što je simbol života, kao i voda. Zapazite riječi našeg Gospodina Samarićanki na zdencu u Ivanu 4:13,14: “Isus je odgovorio te joj rekao: “Svaki koji pije od ove vode, opet će ožednjati, ali onaj koji pije od vode koju ću mu ja dati, neće nikada ožednjati, nego će voda koju ću mu ja dati postati u njemu izvorom vode što teče u život vječni.” Baš kao što su “kruh i voda” tradicionalno smatrani neophodnima za održanje života, oni su prikladni simboli Isusa koji će ponuditi život cijeloj ljudskoj obitelji. Njegovo ukazivanje u Ivanu 6:51, “kruh koji ću ja dati moje je tijelo, koje ću ja dati za život svijeta,” je izravno ukazivanje na njegovu suverenu ulogu kao otkupnine za Adama, i osnova je simbola kruha na Spomen svečanosti.

Koje je Značenje “Čaše”?

Riječ “čaša” u Novom Zavjetu uvijek je Strong’s 4221, poterion. Strong definira tu riječ sa tri značenja: posuda za piće, sadržaj posude, i simbolično udes ili sudbina.

Mi sugeriramo da ta dva značenja pomažu objasniti neke od upotreba riječi “čaša” u Novom Zavjetu. Kao prvo, postoji doslovna čaša na prvoj Spomen Večeri. S obzirom da je “trsov rod” tekućina, ona zahtijeva posudu u kojoj će se nalaziti, i za to je omogućena doslovna čaša. Nije postojao nikakav drugi način za podijeliti taj simbol apostolima. Kao drugo, Gospodin je upotrijebio riječ “čaša” da opiše iskustvo, i, u proširenom smislu, ispunjenje odgovornosti.

Kada su Jakov i Ivan pitali mogu li imati posebno mjesto naklonosti sa Isusom u slavi, naš je Gospodin odgovorio (Marko 10:38) kako slijedi: “Ne znate što molite. Možete li piti čašu koju ja pijem?” Da li Isus ovdje ukazuje na čašu Spomen Večere? Ako da, s obzirom da je on jasno naveo da je čaša predstavljala njegovu krv,

tekst bi mogao glasiti “možete li piti krv koju ja pijem?” što ne bi imalo smisla. Kao što je spomenuto, Strongova Konkordancija također daje drugu definiciju “čase” kao nečijeg udesa ili iskustava u životu. Isus ovdje u biti kaže da se tom zahtijevu ne može lako udovoljiti, jer naklonost u slavi zahtijeva poslušnost i vjernost tijekom poteškoća na Kršćanskom životnom putu. Naklonost je dana kao nagrada za vjernost, i postignuta je sa velikim naporom. (Vidi Ivan 18:11 i Djela 14:22)

Gospodin je također pitao, “Možete li se krstiti krštenjem kojim se ja krstim?” Da li je Gospodin govorio o krštenju u vodi? Ne, nije. Nitko nije kršten kao što je to bio Isus na Jordanu. (Matej 3:14). Gospodin nastavlja simboličnu temu o “časi” sa simboličnim korištenjem krštenja. On govori o krutostima Kršćanskog života dok se mi nastojimo boriti sa iskušenjima tijela, svijeta, i protivnika.

“Časa” u Marku 10:38 koja govori o životnom iskustvu nije ista “časa” koju vidimo na Spomen svečanosti, zato što Isus jasno navodi da časa koju je on ponudio apostolima kod Posljednje Večere je “moja krv,” baš kao što je kruh “moja tijelo.” Časa Spomen svečanosti simbolizirala je Isusovu krv. Časa za koju je zatražio Nebeskog Oca da ju ukloni od njega u Getsemaniju (Marko 14:36) odnosila se je na njegova iskustva, ne na njegovu krv. Izazov koji je bio stavljen pred braću Jakova i Ivana što se tiče onoga što se zahtijevalo da bi se pokazalo vjernim bila je u vezi sa krutostima Kršćanskog života poslušnosti, ne u vezi Isusove krvi.

Možete li piti čašu koju ja trebam piti?

Jedino tijelo i krv savršenog čovjeka Isusa može omogućiti otkupninu za savršenog čovjeka Adama. Perspektivni članovi nevjeste Kristove su nesavršeni, i stoga nemaju udjela u pružanju otkupnine za Adama.

Voljena himna “Stijena Vjekova” dobro kaže: “Ja ne donosim u svojoj ruci nikakvu vrijednost, Jednostavno se držim Tvoga križa.”

Pavao je kompaktno sažeo jedini razlog za simbole Spomen svečanosti u 1. Korinćanima 11:26. “Jer svaki put kad jedete ovaj kruh i pijete ovu čašu, smrt Gospodinovu objavljujete dok on ne dođe.”

— Br. Robert Brand

S druge strane ...

Da li je Spomen Večera samo spomen na Isusa?

Simboli Spomen svečanosti su zasigurno usredotočeni na žrtvu našeg Gospodina. Nitko to ne dovodi u pitanje. Međutim, stav da ne postoji sekundarna slika niti u jednom od simbola nemaju sva braća, uključujući najmanje jednog urednika ovog časopisa. Upotreba Grčke riječi koinonia je ispravno opisana u članku kao zajedništvo u namjeri. Međutim ta definicija ne umanjuje sekundarnu sliku čase koja također prenosi poruku o iskustvu crkve. Samo nekoliko redaka nakon što Pavao spominje čašu i kruh, on kaže, “Ne možete piti čašu Gospodinovu i čašu đavolsku. Ne možete biti dionici stola Gospodinova i stola đavolskoga” (1. Korinćanima 10:21). On ovdje izravno ukazuje na simbole spomen svečanosti spomenute četiri retka ranije kada on uspoređuje vjerni životni stil (pijenje čase Gospodinove) sa zlim životnim stilom (pijenje čase

đavolske). On izjednačava čašu spomen svečanosti sa iskustvom crkve, barem na sekundarnom stupnju.

Kada je Isus pitao Jakova i Ivana mogu li piti čašu koju je on pio, on ukazuje na posvećeni životni stil. Ali to ne negira vezu sa čašom spomen svečanosti. Vino je simboliziralo Isusovu krv. Ali njegova doslona krv prikazivala je vrijednost Isusovog žrtvovanog života, njegovog prinosa za grijeh. Bile su to sakupljene koristi njegovog životnog stila. Stoga, u dva simbola spomen svečanosti mi imamo otkupninu (kruh) i prinos za grijeh (čašu). Ako crkva ima udjela u prinosu za grijeh, što većina braće prihvaća, tada je sekundarna slika njihovog udjela u pijenju s Isusom životnih iskustava Uskog Puta zasigurno prikladna i namijenjena.

— Br. Tom Ruggirello

Proročanstva Ispunjena Tijekom Posljednje Noći i Isusovog Raspeća

„Jer sve što je nekoć zapisano, nama je zapisano za pouku da kroz strpljivost i utjehu Pisma imamo nadu” (Rimljanima 15:4).

Isusovo uskrsnuće u božansku prirodu bilo je jedinstveno u povijesti vjerojatno milijardi ljudi koji su ikada živjeli do tog vremena. Čak i uključujući onoga kojeg je Ilija bio vratio u život i dvojica koje je Elizej vratio u život, samo četiri na milijardu (ipak samo jedan u božansku prirodu) (1. Kraljevima 17:17-24; 2. Kraljevima 4:32-37; 13:20,21). Međutim dobrovoljna žrtva Isusa Krista, rezultat će sa vraćanjem u život milijardi koji su ikada živjeli.

(1) Psalam 41: 9 / Marko 14:10	Judina Izdaja
(2) Zaharija 11:12 / Matej 26:15	Prodan za trideset srebrnjaka
(3) Zaharija 13: 7 / Marko 14:50	Pastir je udaren
(4) Izaija 63: 3 / Marko 14:40	Gazio vinski tjesak sam
(5) Psalam 35:11 / Marko 14: 55-61	Lažni svjedoci
(6) Zaharija 11:13 / Matej 27: 3-7	Kupnja Lončarevog polja za 30 komada srebra
(7) Izaija 53: 7 / Matej 27: 12-14	Isus je kao janje bio odveden na klanje
(8) Psalam 69:20 / Luka 22:61	Isus bez utješitelja
(9) Izaija 50: 6 / Matej 27:26, 30	Udarci po leđima
(10) Psalam 22:16 / Matej 27:27	Okružen “psima”
(11) Psalam 69:19 / Matej 27:28, 29	Prekoren, osramoćen, ismijavan
(12) Psalam 22:15 / Matej 27:32	Nema snage za nošenje križa
(13) Psalam 69:21 / Matej 27:34	Ocat za piti
(14) Psalam 22:16 / Matej 27:35	Probijene ruke i noge
(15) Izaija 53:12 / Luka 23: 32-33	Ubijen sa zločincima
(16) Psalam 22:18 / Ivan 19: 23-24	Odjeća ukradena i bacana kocka za nju
(17) Psalam 22: 7 / Matej 27: 39-40	Prijekor, odmahivanje glavama
(18) Psalam 22:13, 17 / Luka 23:35	Ljutito se zagledao
(19) Psalam 22: 7-8 / Matej 27:43	Vjerovao je da će ga Bog izbaviti
(20) Amos 8: 9 / Matej 27:45	Tama
(21) Psalam 22: 1 / Matej 27:46	Napušten
(22) Psalam 34:20 / Ivan 19:33, 36	Kosti nisu slomljene
(23) Psalam 22:14 / Ivan 19:34	Slomljeno srce
(24) Daniel 9:26, 27 / Ivan 11: 50-52	Odrezan je sredinom tjedna
(25) Izaija 53:10 / Ivan 1:29	Prinošenje za grijeh
(26) Izaija 53: 9 / Matej 27: 57-60	Grob sa bogatima

Jedinstvena Razmišljanja

„U ovome se očitovala ljubav Božja u nama: Bog je Sina svojega jedinorođenoga poslao u svijet” (1. Ivanova 4:9).

Razdoblje oko, Obilježavanje Kristove smrti nekako je jedinstveno za svakog posvećenog Kršćanina. Jedinstveno u mislima o kojima razmišljamo i jedinstveno u onome što mi cijenimo

i na čemu smo zahvalni, ili područja u našem životu za koja smatramo da bi ih trebalo ispraviti i poboljšati ih. Mi također razmišljamo o važnim iskustvima ili kušnjama koja su nas još više približili Gospodinu.

Ta jedinstvena razmišljanja mogu rezultirati iz razmatranja specifičnih biblijskih redaka u našem osobnom proučavanju što se tiče Spomen svečanosti, shvaćajući njihovo značenje dublje nego prije. Možda smo bili potaknuti s nekim mislima koje smo čuli predstavljene u nekom govoru, ili su možda nekih od zapisa Istine Žetve dirnuli naše srce sa savršeno sročnim uvidima u Isusa, njegovu osobnost i poslušnost i njegovu spremnost da položi svoj život. Vjerojatno smo imali osobnih iskustava tijekom godine o kojima razmišljamo tijekom ovog razdoblja Obilježavanja Kristove smrti koja su nam dala obnovljeno, produbljeno shvaćanje onoga što je Isus učinio, i što čini za nas osobno, isto tako kao i za čovječanstvo u cjelini. Mi u tim iskustvima možemo vidjeti jedinstvene pouke od Gospodina osmišljene da nas pouče još više o nama samima kao trkačima u ovoj utrci, služeći tome da ojačaju naša uvjerenja u vjeru jednom zauvijek predanu

Pashalna krv na nadvratnicima i dovratniku

svetima (1. Korinćanima 9:24; Hebrejima 12:1; Juda 3). Ta iskustva služe za našu izgradnju, pomažući pripremiti nas za našu buduću ulogu u kraljevstvu kada ćemo nježno i suosjećajno poučavati grešni svijet čovječanstva.

Ta su razmišljanja predivna! Mi uvijek želimo ostati gorljivim učenicima, poučljivima, bdijući na pouke od našeg nebeskog Oca, i sa zadovoljstvom primati pouke iz bilo kojih izvora koje je Njemu po volji koristiti. Bilo da te pouke dolaze od veoma mudrih učitelja među nama, ili bilo da dolaze na mnogo skromnije načine, svrha naših života u sadašnjosti je učiti o Božjoj osobnosti i načelima po kojima On djeluje. Naš je zadatak uvježbati naš duhovni um i postati upoznatima sa primjenjivanjem tih božjih načela u svim situacijama.

Mi stvarno želimo da nam Njegova načela postanu još više prirodnijima, kao novim stvorenjima da to postane samom našom navikom razmišljanja. Kroz nova iskustva u životu, kombinirana sa svakodnevnim proučavanjem Božje Riječi, želja našeg srca je da uvidimo rast trajno prisutnog svetog Duha Božjeg, tako da naše misli i izričaji kao Kristovih učenika uvijek budu ugodnima našem nebeskom Ocu (Ivan 14:16,17; 17:17-23; 2. Korinćanima 5:17; 1. Ivanova 3:22). Isus, vrhunski učitelj, poučio nas je i primjerom savršeno pokazao ta božja načela. On je uvijek bio u savršenom jedinstvu sa svojim Ocem, i on to isto želi za nas (Ivan 17:17-23). Stoga ćemo imati o dosta toga razmišljati kada se svake godine podsjećamo konačnih lekcija i primjera koje nam je dao onaj koji je spremno “umro za nas, dok smo još bili grešnici” (Rimljanima 5:8).

Poznate Pouke

Postoje mnoge tradicionalne, poznate pouke o kojima volimo razmišljati svake godine tijekom razdoblja Spomen svečanosti, uključujući te Pashalne praslike ustanovljene u Egiptu prije toliko mnogo vremena od Boga kao dokaz Njegove neusporedive mudrosti i predznjanja (1. Petrova 1:18-20; Izaija 46:9,10). Bog je zahtijevao odabir i ubijanje muškog janjeta bez mane starog godinu dana, zatim, škropljenjem janjećom krvlju po dovratnicima i nadvratniku svakog Hebrejskog doma, svakom prvorodencu Izraelske nacije bila je priuštена zaštita u noći kad je “zatirač” prolazio zemljom (2. Mojsijeva 12:21-23). To mimoilaženje prvorodjenih je prethodilo izbjavljenju nacije Izrael kao cjeline. Ti su postupci bili tipološki,

Posljednja Večera

ilustracija izbavljenja “crkve prvorodenih” koja je pod krvlju Isusovom, prije izbavljenja svijeta općenito (Hebrejima 12:23). 1647 godina nakon Izlaska Isus je točno ispunio Pashalne praslike, budući je sam bio pravo “janje Božje koje odnosi grijeh svijeta” (Ivan 1:29). Također, mi možemo razmišljati o različitim scenama tih znamenitih dana: Petar i Ivan bili su poslani unaprijed napraviti pripreme u gornjoj sobi i Isus je nakon toga uživao u zajedništvu sa svojih dvanaest apostola u posljednjem Pashalnom obroku. Tamo je Isus pokazao dirljivu gestu opravši im noge, dajući im (i nama) izvrstan primjer istinske poniznosti i stava služenja, zaista čin “prednjačenja u poštovanju jedan drugome” (Rimljanima 12:10). Zatim je nastala pometnja kada su čuli da jedan od njih treba izdati Isusa. Svaki je preispitujući se pitao “jesam li Ja?”

Mi razmišljamo o tome kako je Isus prekinuo Pashalni obrok. Više se neće zahtijevati krv i jedenje Janjeta u praslici, jer veće pravo “Janje Božje” imalo je sada biti zaklano umjesto njega, prihvatljiva žrtva predstavljena jednom zauvijek i koja se nikada nije imala ponavljati. (Hebrejima 9:26; 1. Petrova 3:18). Zatim je, tijekom Pashalne večere, Isus zastao. Uzeo je nešto kruha, zatim čašu u kojoj je bio trsov rod. To su bili jednostavni simboli koje će on koristiti da predstavi svoju neposrednu smrt, simboli koje će crkva koristiti u sjećanje na ono što je Isus učinio.

Ti simboli nikada nisu bili namjenjeni da ih se shvati kao njegovo doslovno tijelo i krv kao što su to neki kasnije počeli naučavati pod nazivom “transupstancijacija,” niti je još trebalo daljnje, uzvišenije praslike. To su bili čisti simboli njegovog vlastitog žrtvovanog života, položenog kao otkupnu cijenu u skladu sa Božjom pravdom da bi oslobodio Adama i njegovo potomstvo od vlasti groba

(1. Korinćanima 15:21,22,55; 1. Timoteju 2:6; Hošea 13:14). Stoga će, posvećeni koji vjeruju u Isusa uzeti od tih simbola godišnje, kao spomen, u sjećanje, kao način da pokažu poštovanje prema Isusovoj smrti sve dok ga zajedno ne budu pili novoga, tada kao čašu radosti u njegovom kraljevstvu (Matej 26:29). Jesu li to apostoli tada shvatili? Ne, ali doći će do razumijevanja potpunog značenja na Pedeseticu, kada sveti Duh dođe na njih dajući im duhovno shvaćanje svega što se je dogodilo (Ivan 14:26). Međutim, postoji daljnja dimenzija te Spomen večere.

Okupljen u bliskom zajedništvu sa svojim apostolima, Isus je pružio te simbole svakome od njih da ih jedu. Uskoro će početi shvaćati da mogu, vjerom, uzimati za sebe otkupnu vrijednost koju je Isus pružio. Pružajući simbole svojim učenicima, Isus je proširio poziv njima da učestvuju s njim u njegovoj žrtvi polažući svoje živote - ne kao otkupninu, nego kao njegovi sljedbenici. Taj “novi put” bit će otvoren nakon prihvaćanja njegove zalsuge (Hebrejima 10:20).

Tu bi bila prilika da polože svoje živote, njihovo malo sve, i ,da trpe s njim kako bi također mogli vladati s njim, i upoznati samo “svrhu” koja leži iza njihovog “uzvišenog poziva Božjeg u Kristu Isusu,” da postanu zastupnici blagoslova svim porodicama zemaljskim. (Matej 26:17-29; Ivan 17:24; 1. Korinćanima 10:16,17; Rimljanima 8:16,17,28; Galaćanima 3:8,16,29; Filipljanima 3:10-14). Cijeli Novi Zavjet svjedoči o Kristu (Pomazaniku), kao o tijelu s Isusom kao glavom i Crkvom kao udovima njegovog tijela (Efežanima 5:23-32). Mi se radujemo tom poniznom obroku, prije svega u sjećanje na Isusovu savršenu otkupnu žrtvu, njegovu smrt koja je sve učinila mogućim, i kao drugo, da je milošću, Bog proširio poziv

onima koji će, postati povezani sa Isusom u njegovoj žrtvi, i vladati sa Isusom u njegovom kraljevstvu nađu li se “vjernima do smrti” (Otkrivenje 2:10). Mi zahvalno, radosno slavimo svake godine u određeno vrijeme.

Jedinstveno Razmišljanje o Prošloj Godini

Tijekom prošle Spomen Večere, nakon službe i uzimanja simbola, ja sam učinio nešto neobično, jedinstveno za mene. Gledao sam film, Pasija. Bez da ga promoviram niti preporučujem, slikoviti prikaz završnih sati Isusovog života, njegovog suđenja, i njegove smrti bili su dirljivi. Taj je prikaz pojačao moje cijenjenje onoga što je Isus bio spreman da pretrpi i izdrži iz ljubavi prema nama. To je povećalo moje cijenjenje Isusove bezuvjetne spremnosti da izvrši volju svog Oca koji ga je poslao (Ivan 5:30; 6:38-44; 7:16; 12:44-50).

Pripovijest iz Mateja 27:11-31 govori nam o utjecaju koji je bio motiviran od strane svećenika u zahtijevanju raspeća, Pilatovom simboličnom pranju ruku nakon proglašavanja Isusove nedužnosti, i njegovom oslobađanju okrivljenika Barabe. Opisuje kako su se Rimski vojnici ismijavali Isusu u Zajedničkoj Dvorani. Tamo su stavili “krunu od trnja,” na Isusovu glavu i zaogrnuili ga u “grimizni plašt” kraljevskog visočanstva, pretvarali se da mu se klanjaju i govorili “Zdravo, Kralju Židova!” Udarali su ga sa “trskom” koju su mu bili dali kao žezlo. Mi ne sumnjamo da je podlo zlostavljanje Isusa bilo kako je i

Isus pred Pilatom

prikazano. Još uvijek noseći “krunu od trnja” i “grimizni plašt,” Isus je ponovno bio izveden pred mnoštvo. Pilat se nadao stišati njihovu krvožednost kada je objavio, “Evo, čovjeka!”

“Nato mu je Pilat rekao: “Zar sa mnom ne razgovaraš? Ne znaš li da imam vlast razapeti te i imam vlast pustiti te?” Isus je odgovorio: “Ne bi imao nada mnom nikakve vlasti da ti nije bilo dano odozgo. Zbog toga onaj koji me je predao tebi ima veći grijeh.” A bila je priprava za Pashu, i oko šestoga sata; onda je rekao Židovima: “Evo vašega Kralja!” A oni su povikali: “Ukloni ga! Ukloni ga! Razapni ga!” Pilat ih je upitao: “Zar da vašega Kralja razapnem?” Glavari su svećenički odgovorili: “Mi nemamo nikakvoga kralja nego cezara!” Tada im ga je, dakle, predao da se razapne, pa su Isusa uzeli i odveli ga” (Ivan 19:10,11; 14-16).

Vrhunac

Križ! Sada je na tog savršenog čovjeka Isusa došla takva patnja. U trenutcima takve neodoljive agonije koju su oni prisutni mogli teško shvatiti gledajući tog čovjeka, tog sina, onoga kojeg su toliko duboko voljeli, njihova su se srca rastapala u njima. No ipak ta okrutnost, ta neopisiva patnja nije bila poduprta Očevom rukom. U stvari, to bi dovršilo konačnu probu Isusovog bezuvjetnog predanja vršenju svega što mu je Otac dao da učini. Jedino bi to dovršilo njegovu pripremu. Kako znamo da je to baš tako? Odgovor nalazimo u Svetom Pismu:

- Hebrejima 10:7: “Tada sam rekao: “Evo dolazim, o meni je u svitku knjige zapisano” (Izvršiti, Bože, volju tvoju.)
- Ivan 6:38: “Jer sam sišao s neba, ne da bih izvršio svoju volju, nego volju onoga koji me je poslao.”
- Matej 26:39: “Oče moj, ako je moguće, neka me mimoide ova čaša; ali ne kako ja hoću, nego kako ti hoćeš!”
- Ivan 18:11: “Zar da ne pijem čašu koju mi je dao Otac moj?”
- Hebrejima 5:4-9: “On je u danima tijela svojega snažnim vapajem i suzama molitve i prošnje prinosio onomu koji ga je mogao spasiti od smrti. I bio je uslišan u onome čega se bojao; premda je Sin, naučio se poslušnosti iz onoga što je pretrpio te je, budući da je postigao savršenstvo, svima koji ga slušaju postao autor vječnoga spasenja.”

Zašto takva ekstremna patnja? Pokaže li se vjernim, Isusu je trebala biti povjerena besmrtnost, najviši nivo postojanja kojeg je Bog ikada dao ikojem biću. Zaista to je bilo svojstvo samoga Boga - besmrtnost - znači nemogućnost umiranja. Isus se je “naučio poslušnosti” (Hebrejima 5:8). Ta riječ “naučio,” Strong’s 3129, u proširenom je smislu definirana i od Vinea i Thayera

Isus u Getsemaniju

sa “vježbanje.” Thayer, “naučiti korištenjem i praksom, imati naviku, naviknuti se.” Vine citira tu istu definicije u proširenom smislu ukazujući na sljedeće retke: Filipljanima 4:11; 1. Timoteju 5:4,13; Titu 3:14; Hebrejima 5:18.

Isus je “uvježbavao” poslušnost tokom cijelog svog postojanja, i sada je nedvosmisleno dokazao svoju vjernost pod okolnostima koje su toliko teške da ih je gotovo nemoguće zamisliti. Međutim postoji mnogo više od toga, “on je svima koji ga slušaju postao autor vječnoga spasenja.” Čovječanstvo je daleko poodmaklo “širokim putem” grijeha “koji vodi u propast” (Matej 7:13). Nasilje se je događalo velikim dijelom ljudske povijesti i mnogi su iskusili nepravedne, nasilne, i užasne živote i smrti. Kada bude vodio svo uskrsnulo čovječanstvo u “vječno spasen-

je” kroz djelo svog kraljevstva, nitko neće reći Isusu, “ali ti nisi pretrpio ono što smo mi pretrpjeli.” Nikada! Patnje koje je Isus izdržao stavile su ga na neupitan položaj autora spasenja koje vodi ljude u vječni život, sve koji će ga upoznati, ljubiti ga, i slušati ga.

“Jer nemamo takvog Velikog svećenika koji ne bi mogao suosjećati s našim slabostima, nego je bio u svemu iskušavan poput *nas*, a *ipak* bez grijeha” (Hebrejima 4:15).

Kada je Isus ponudio čašu svojim učenicima, on je znao što leži pred njim. Bog je planirao i predvidio “obnovu svega” spomenutu u Djelima 3:19-21. Bog je bio odlučio razviti “crkvu” (1. Korinćanima 1:2), također poznatu kao “tijelo,” koje se sastoji od “mnogo udova” za Krista (1. Korinćanima 12:27, također nazvanu “nevjestom” (Ivan 3:29), također poznatu kao “kraljevsko svećenstvo” (1. Petrova 2:9). Svrha je te crkve biti nadopunom, kroz bezbrojna iskustva sa grijehom. Na taj će način svako od groznih iskustava koje je čovječanstvo doživjelo imati upotpunjavajućeg, suosjećajnog svećenika koji može stajati pored njih, da im pomogne i ohrabri ih, pomažući ih uzdizati do savršene mjere ljudskog rasta i pružajući im ruku pomoći na povišenom putu svetosti (Izaija 35:1-10).

Svi Božji planovi služe najvišoj i najboljoj namjeri i neophodni su za naše konačno dobro ili inače ne bi bili napravljeni na takav konkretan način. Sve što će Isus ostvariti, sa svojom nevjestom pored sebe, i pod vodstvom ruke nebeskog Oca, u svoje će vrijeme ispuniti ono što je bilo obećano, potpunu “obnovu” i “blagoslov svih porodica zemaljskih.” Radujmo se obilježavanju Isusove smrti tijekom Spomen svečanosti (Izaija 55:7-13).

“U ovome je ljubav: ne da smo mi ljubili Boga, nego da je on ljubio nas i poslao Sina svojega *da bude* pomirnica za naše grijeha” (1. Ivanova 4:10).

— Br. Brad Bach

Uđi U Odaje Svoje

„Dođi, narode moj, uđi u odaje svoje, i vrata svoja za sobom zatvori; sakrij se makar na trenutak dok jarost ne prođe” (Izaija 26:20).

Postoji srdačna nježnost u tim riječima našeg Nebeskog Oca što nam pomaže shvatiti Njegovu veliku ljubav za Njegov narod, i Njegovo posebno zanimanje za njih. Kroz Svog Proroka, govoreći sa stanovišta kraja ovog Doba, On nas unapred upozorava na veliko vrijeme nevolje (reci 5,6,21) - “vrijeme nevolje kakve nije bilo otkako je naroda” kada će cijelo sadašnji poredak, civilni, društveni, i vjerski, biti pometen sa metlom uništenja. Ipak On bi htio da Njegov narod usred nje ima spokoj i mir u Njemu. “Onoga čiji um na tebi ostaje ti ćeš čuvati u savršenom miru, zato što se u tebe pouzdaje. Uzđajte se u GOSPODA zauvijek, jer u GOSPODU JEHOVAHU je snaga vječna” (reci 3,4).

Gospodin stavlja u naša usta riječi jednog drugog od Svojih Proroka, prekrasne riječi pouzdanja i povjerenja - “Bog je naše utočište i snaga, prava pomoć nazočna u nevolji. Stoga se nećemo bojati, ako bi se i zemlja [sadašnje društveno uređenje] pomakla, ako bi se i gore [vladavine] prenijele nasred mora [svrgnute nemirnim morem svijetom raširene anarhije]; ako i vode njegove buče i budu nemirne, ako se i gore tresu nadutošću njegovom...S nama je GOSPOD nad vojskama, naše je utočište Bog Jakovljevi” (Psalam 46:1-3,7). Zasigurno, “Kao što se otac smiluje djeci svojoj, tako se GOSPOD smiluje onima koji ga se boje” (Psalam 103:13).

Ali tko su ti koje je Gospodinu drago nježno zvati, “Moj narod”? Da li ta klasa uključuje sve one koji su nazvani Njegovim imenom? Ne, jer to bi uključivalo veliki broj tobožnjih vjernika. Kao što to Psalmista izražava, to uključuje sve one koji su sklopili savez s Bogom na žrtvi - svu posvećenu i vjernu djecu Božju, koliko good mladi ili slabi oni mogli biti, čija su srca čvrsta i odlučna biti iskrenom, lojalnom, i poslušnom djecom uz pomoć Njegove milosti.

Biti ubrojen među narod Božji veoma je velika prednost; ali to znači mnogo više nego što to čini se mnogi razumiju - mnogo više s njihove strane i sa Božje strane. S njihove strane, to znači, ne samo ime da žive, u nekoj velikoj organizaciji koja nosi Kršćansko ime, nego da su postali sinovima i nasljednicima Božjim kroz Krista, da su se potpuno posvetili Bogu da slijede Njegovog dragog Sina, da su se odrekli isprazne pompe i slave svijeta i da su se ozbiljno zavjetovali živjeti odvojeno od njegovog

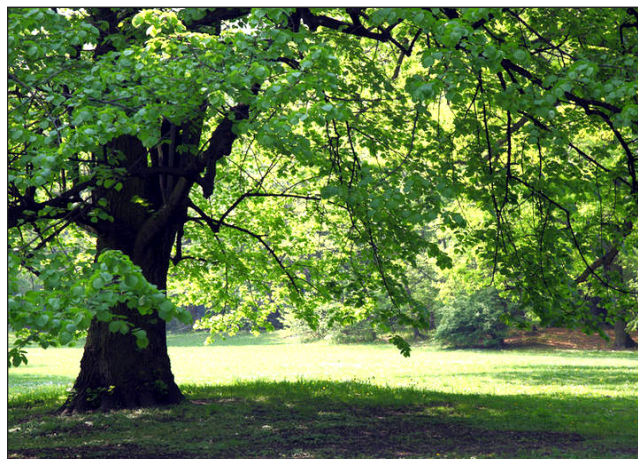
duha, ambicija, nada, i ciljeva; i ne samo to, nego da, slijedeći taj savez, oni nastoje svakodnevno biti vjernima, i krotko uzeti svoj križ i slijediti svog Vođu i Glavu, Krista Isusa.

S Božje strane to znači ispunjenje svih Njegovih milostivih obećanja takvima kroz Krista, kako za sadašnji život, tako i za onaj koji dolazi. To znači da ćemo u sadašnjem životu mi imati Njegovu očinsku brigu, skrb, stegu, savjet, poučavanje, i ohrabrenje do kraja, i da ćemo nakon toga biti primljeni u Njegovu slavnu prisutnost i vječni počinak i radost i mir. O, kako je blaženo biti narodom Božjim! Čak je i u sadašnjem životu nagrada Njegove naklonosti neprikosnoveni.

Mjesto sakrivanja tajno je mjesto Svevišnjega, pod sjenom Svemogućega. To tajno mjesto Svevišnjega, ljubljeno, mjesto je bliskog općinstva i zajedništva s Bogom, kroz blaženu prednost molitve i kroz vjeru u Njegovu dragocjenu Riječ i Njegovu obećanu providonosnu brigu.

**“Kada sve oko naše duše
Popušta, On je tada
Sva naša nada potpora.”**

O, kako je dragocjeno to skrovište! Kakav odmor i osvježenje nalazimo usred urnebesnosti koji čak i sada muči cijeli svijet, posebno nacije Nazovikršćanstva - odmor od ponosa i ludosti čovjeka u njihovim bezuspješnim naporima da preurede sadašnji nezadovoljavajući društveni poredak; i odmor od svađe jezika u jednako ispraznom pokušaju da razviju jasna načela istine i pravde iz sadašnje zbrke ljudskih tradicija (Psalam 31:20). Mi tu

Pod sjenom

nalazimo odmor, mir, svjetlo, i radost koje svijet niti može dati niti oduzeti.

On će Me U Paviljonu Svome Sakriti

Malo je onih koji mogu razumjeti naše motive u takvom povlačenju iz svijeta i od različitih organizacija nominalne Kršćanske Crkve da hodimo sami s Bogom; i mnoge su poruge koje takvi moraju izdržati zbog Njegovog imena. Ali ne boj se; "vrata svoja [vjere] za sobom zatvori," i ne slušaj pogrde; oglušiti se na njih, i "Posvećujte GOSPODA nad vojskama, njega samoga, i neka on bude strah vaš, i neka on bude strava vaša" (Izaija 8:13). i, "Povrh svega uzmite [za sukob koji je pred vama] štit vjere; njime ćete moći ugaziti sve goruće strijele zloga" (Efežanima 6:16).

"GOSPOD je svjetlo moje i spasenje moje, koga ću se bojati? GOSPOD je snaga života moga, koga ću se plašiti?...Ako se vojska protiv mene utabori, srce se moje neće bojati; ako protiv mene rat izbije, u ovome će biti moje pouzdanje...Jer u vrijeme nevolje on će me u paviljonu svome kriti, u tajnosti Šatora svoga on će me sakriti; na stijenu će me podignuti...Mada me i otac moj i mati moja [moji ljudski prijatelji kojima sam najviše vjerovao] napuste, GOSPOD će me tada uzeti." GOSPOD je pastir moj; ni u čemu ja neću oskudijevati...Da, kad bih kroz dolinu sjene smrti hodio, zla se neću bojati, jer ti si sa mnom; prut tvoj i štap tvoj, pružaju mi utjehu." (Psalam 27:1,3,5,10; 23:1,4; 56:4).

Kakva milostivost od strane Svemogućega da tako uzima u obzir naše slabosti kada strelice neprijatelja ranjavaju naša srca, i da izlijeva na nas balzam Svoje utjehe. On ne bi htio da niti jedno od Njegove djece koju je Krist oslobodio ponovno dođu u ropstvo "straha čovjeku koji postavlja zamku" (Izreke 29:25).

Bojmo se i strašimo od toga da ne ugodimo Gospodinu; pobrinimo se za to da upoznamo i ljubimo pravednost i da imamo zakon Božji, ne samo u našim glavama, nego također i u našim srcima, jer tako će mo uvijek biti prihvaćeni od Njega; i takvima, koji se u vjeri stalno oslanjaju na Gospodina, koji idu, snažni u moći koju On

Ne boj se, malo stado

daje kroz vjeru, vršiti odvažnu službu za istinu i pravednost, dolazi također blaženo jamstvo, "Ne boj se, malo stado, jer je dobra volja vašeg Oca dati vam kraljevstvo" (Luka 12:32).

Dok će oluja nevolje koja ima obuhvatiti cijeli svijet pogoditi sve ljude, i individualno i kolektivno, Gospodinov narod, koji se jedino želi približiti Njemu, ulaze još potpunije u tajno mjesto općinstva i zajedništva i počinka u Njemu, zatvorivši vrata vjere za sobom, biti će tamo na sigurnom skriveni od nemira i straha i drhtanja koji će savladati sve klase.

I dok strpljivo podnose njene učinke na njihove materijalne interese, oni će se radovati ne samo u spoznaji o Božjem uplitanju u stvari, u vihoru, i oluji isto tako kao i u mirnoći života, nego također i u Njegovom blaženom jamstvu da će Njegov gnjev tako biti otkriven samo "na trenutak," i zatim će Njegovo pravedno Kraljevstvo biti očitovano u moći i velikoj slavi, i oni će svjetliti kao sunce.

"Dodi, narode moj, udi u odaje svoje, i vrata svoja za sobom zatvori; sakrij se makar na trenutak dok jarost ne prođe." O, blaženog li poziva! Gospodine, mi ćemo se uzdati u zaklon Tvojih krila.

— *Izmijenjeno iz članka 1928. u Glasnik Kristovog Kraljevstva*